

Leto XIII. 1925.

Št. 10. oktober.

BOGOLJUB

Koledar za oktober 1925.

Mesečna zavetnica: sv. Marjeta Alakok (17).

Mesečni namen apostolstva molitve, določen po sv. očetu:

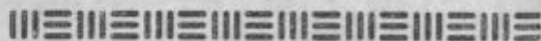
Verouk v šoli.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostol. molitve:	Češčenje presv. Rešnj. Telesa	
			ljubl. škoj.	lavant. škoj.
1 Četrtek	Remigij š.	Obilen duhovniški naraščaj.	Lj. lazaristi	Laško
2 Petek	Angeli var.	Naša javnost za Srce Jezusovo.	Dovje	Loka
3 Sobota	Kandid m.	Slovenska mladina. Poverjeniki.	Tomišelj	Dol
4 Nedelja	18. p. Franč. S.	Slov. frančiškani in njih delo.	Kamnik Fran.	S. Rupert L.
5 Poned.	Placid in tov.	Zavodi in zavetišča.	Gor. Logatec	S. Jedert
6 Torek	Brunon sp.	Redovniki in njih naraščaj.	Ambrus	Razbor
7 Sreda	Roženven. M.	Razširjenje rožnega venca.	Bloke	Trbovlje
8 Četrtek	Brigita vd.	Krščanske matere. Dobra vzgoja.	Rovte	"
9 Petek	Dionizij š.	Katehisti in redovnice na misijonih.	Polom	S. Miklavž L.
10 Sobota	Franč. Borg.	Udeležniki duhovnih vaj.	Smibel Zuž.	S. Marjet. R. T.
11 Nedelja	19. p. Aleks.	Omejitev pijančevanja. Gostilnič.	Erzelj	S. Lenart L.
12 Poned.	Maksimilj. š.	Zapuščene župnije.	Sv. Gora	Sirje
13 Torek	Edvard kr.	Vladarji in vlade.	Rob	Jurkloster
14 Sreda	Kalist pp.	Letošnji namen sv. očeta.	Prežganje	S. Jurij Prek.
15 Četrtek	Terezija d.	Smisel za notranje življenje.	Lom	Videm
16 Petek	Gal, Gerard	Naši učitelji in učiteljišča.	Boh. Bela	Brežice
17 Sobota	Mari. Alakok	Pošvetitev domovine Srcu Jez.	Podkraj	Murska Sob.
18 Nedelja	Posv. c. Luka	Lepo krščansko življenje.	Horjul	Brežice Fran.
19 Poned.	Peter Alk.	Naše vseučilišče in višje šole.	Golo	Cankova
20 Torek	Jan. Kancij sp.	Pogosto sv. obhajilo med moškimi.	Zagorje Kras	Brežice boln.
21 Sreda	Uršula m.	Naše uršulinke in njih zavodi.	Lj. Uršul.	Gor. Lendava
22 Četrtek	Kordula dm.	Marijine družbe, Bogoljub. Glasnik.	Rudanje	Rajhenburg
23 Petek	Klotilda dm.	Kršč. dobrotelost. Sirote. Ubožci.	Smibel Koš.	"
24 Sobota	Rafael nada.	Rojaki v tujini. Izeljenci.	Dol	Rajh. trapisti
25 Nedelja	21. p. Krizant	Ljubezen do Cerkve. Škofje.	Sp. Brnik	Rajh. trapisti
26 Poned.	Evarist pap.	Ohranitev nedotlačnosti.	Trnovo Kras	Sevnica
27 Torek	Frumencij š.	Bolni duhovniki. Kateheti.	Ig	Gor. Petrovci
28 Sreda	Simon, Juda	Inteligenca. Sodniki. Akademiki.	Črnuče	Pišce
29 Četrtek	Narcis š.	Naši vojaki, njih versko življenje.	Rudnik	Kančovci
30 Petek	Alfonz R. sp.	Misijonsko gibanje. Misijonarji.	Matenja vas	Bizeljsko
31 Sobota	†† Volbenk š.	Umirajoči. Vsi ta mesec umrli.	Radovljica	Dobova

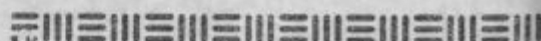
ZAHVALE.

Družbenica J. B. iz Zapuž (Šturije) se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Mariji ter sveti Mali Tereziji za srečen izid težke operacije (vsled obljube). — F. B. (Hrvaška) se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, častiv. don Bosku, Dominiku Savis, sv. Antonu, sv. Mali Tereziji ter † škofu Langu za uslišano prošnjo po opravljeni devetdnevni v važnih družinskih zadevah in za rešitev sina iz nevarnosti slabe tovaršije. — Zahvaljujem se Materi božji in sv. Mali Tereziji za ljubo zdravje. E. Cegnar, Domžale. — Ana Ferluga iz Trsta se zahvaljuje sv. Mali Tereziji za pomoč v družinskih razmerah. — M. S. se zahvaljuje sv. Mali Tereziji in Mariji Pomočnici za ozdravljenje nog in za pomoč v važni zadevi. — F. K. S. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji svetogorski, sv. Mali Tereziji, vsem svetnikom in vernim dušam v vicah, da je po opravljeni tridnevni in po prejemu sv. zakramentov popolnoma prenehala želodčna bolezen pri vožnji. — M. R. Cerklje p. K., se zahvaljuje (vsled obljube) presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomažaj in sveti

Mali Tereziji, da je bil otrok M. v nevarni bolezni rešen gotove smrti. — M. T. sv. Srcu Jez., sv. Jožefu in sv. Mali Tereziji za uslišanje v važni zadevi. — Članica Mar. dr. (Bloke) presv. Srcu Jez. in sv. Mali Tereziji, da se je povrnil ljubi mir v družino.

Zlatomašnik J. Brence, župnik v Preski, je bil imenovan 10. sept. za častnega kanonika ljubljanskega kapitelja. Odlikovanec je praznoval 50 letnico mašništva ob navzočnosti zlatomašnika presvetlega g. knezoškofa dr. A. B. Jeglič-a.

Vsem gg. dopisnikom: Uredniški del se zaključil 10. vsakega meseca. Vsi pismeni prispevki, ki pridejo na uredniško mizo pozneje, se vpoštevajo mesec pozneje.

BOGO LJUB

Naše dijaštvo.

Cvet vsakega naroda je mladina. Kdor hoče imeti bodočnost v svojih rokah, si mora pridobiti mladino; osvojiti si mora cvet, da bo pozneje sad njegov. Za vse lepo in dobro se mlada srca hitro vnamejo, mladega ognja ne zatro težave, mlade duše ne povprašujejo po dobičku in koristih, marveč brez strahu pred žrtvami in ovirami hite za svojim ciljem.

Najvažnejšo nalogo med mladino pa ima vprav dijaštvo. Dijaštvo se mora dolgo vrsto let z učenjem pripravljati, da bo nekoč v najrazličnejših poklicih delovalo za svoj narod: v duhovskem, zdravniškem, sodnijskem, učiteljskem, inženirskem itd. Gotovo je, da so pred Bogom vsi ljudje in vsi stanovi enako vredni, vendar pa bi ne bilo modro, če bi prezrli, da imajo nekateri poklici v življenju posebno važne naloge in dolžnosti. Ako se poslužimo primere, lahko rečemo, da je izobraženstvo za vsak narod to, kar za telo oči, usta in srce. Kakor oko ogleduje svet, tako motri izobraženstvo razvoj drugih narodov in spoznava, kaj je pri njih dobrega, novega in uporabnega. V duševnem oziru so pa izobraženci srce svojega naroda kot pisatelji, učenjaki, pesniki, ki pišejo knjige in skrbijo tako za duševno hrano svojemu narodu. V poklicih pa, kjer delujejo, širijo svoje znanje in svoje misli vsak v svojem krogu.

Jasno je že iz tega, da za nas katoličane ne more biti vseeno, kakšno je naše izobraženstvo, naše srce. Ni vseeno, če pošilja to srce po narodovih žilah svežo, zdravo kri krščanske resnice ali pa strup modernega brezverstva. To se pravi z drugimi besedami: Velike važnosti je za naš narod, ali bo izobraženi del njegovih sinov ostal zvest Kristusu in Cerkvi, ali pa se bo dal zapeljati modernemu svobodomiselstvu, v katerem bi deloval na to, da se naš narod odtrga od Petrove skale.

Brezverstvo je zgodaj uvidelo velik pomen izobraženstva in je napelo vse sile, da ujame čim več mladih duš v svoje mre-

že. Tako je bilo mogoče, da je v prejšnjem stoletju tako velik del naših študentov, ki so prihajali z visokih šol, izgubil izpred oči edino, večno Resnico in zašel na svobodomiselna pota. Veliki katoliški moške so kmalu začutili potrebo zbrati proti tej nevarnosti vse, kar čuti katoliško, v močne dijaške organizacije. Tako so n. pr. v Nemčiji zrastle tri velike katoliške visokošolske organizacije, ki imajo danes do 70.000 članov. Enako močna združenja imajo katol. visokošolci tudi na Španskem, na Ogrskem in dr.

Veliki prebuditelji katol. gibanja med Slovenci (dr. Krek, škofa dr. Jeglič in dr. Mahnič) so z veliko ljubeznijo pospeševali postanek in razvoj katol. dijaških organizacij. Iz dobre petorice zavednih katol. visokošolcev so ustanovili leta 1893. na Dunaju prvo katol. slov. visokošolsko društvo »Danica«. Iz nje je vzrastla mogočna skupina slovenskega kat. dijaštva, ki ima samo v Ljubljani danes pet visokošolskih društev, ki se vsako lepo razvija. To so: Danica, Zarja, Borba, društvo sv. Cirila in Metoda in društvo sv. Bonaventure.

Ako vprašamo po vrednosti, moči in trdnosti našega dijaškega pokreta, lahko brez skrbi zremo v bodočnost. Naše dijaško gibanje je zasidrano v verski misli. Tu je predvsem kongregacija. Pozabiti ne smemo, da so kongregacije same nastale najprvo v dijaških vrstah. Dokler se bo zbiralo naše dijaštvo pod praporom Brezmadežne, dollej se ne bojimo za naše dijaštvo. Versko gibanje med dijaki je zelo globoko. Svojemu glasilu so dali pomenljivi naslov: »Križ na gori« in pišejo v njem lepe razprave tudi o verskih vprašanjih.

Slovenski katoliški narod pa se lahko zanese na svoje študirajoče sinove, ker šola Dobrega pastirja, ki je dal na Kalvariji življenje za svoje ovce, bo dala tudi v bodoče našemu narodu voditeljev, ki jim bo Bog nad vse, narod pa prej nego lastna oseba.

Zopet pri sv. Mali Tereziji.

(Spiritual dr. C. Potočnik.)

Lisieux, 6. avgusta 1925.

V junijski »Bogoljubovi« številki sem zapisal: »Upam, da lansko leto nisem bil zadnjič v Lizjeju. In res je Previdnost božja že letos vse tako uravnala, da sem zopet preživel par dni v onem mestu, kjer se je posvetila Mala Cvetka. Čudno privlačno silo ima ta svetnica. V Parizu so na postajah podzemeljske železnice nabili velike lepake, v katerih pozivajo Parižane, naj se udeleže devetdnevnic, ki se bo obhajala v Lizjeju od 4.—12. julija v zahvalo, da je Terezija Det. Jez. prišteta svetnicam. In vendar na teh krajih ne boš izlepa dobil kaj takega, kar bi te spominjalo na Boga. Neštevilni potniki so brali z zanimanjem in spoštovanjem to povabilo in nikoli nisi slišal in ne bral v pariških listih kakšne neumestne ali posmehljive besede. Tako ceni sv. M. Terezijo, spoštuje in ljubi — drugače ne posebno krščanski — Pariz.

So pa morali biti takrat v Lizjeju res lepi dnevi. Veliko cerkvenih dostojanstvenikov se je zbralo v karmeličanski cerkvi, med njimi en kardinal in 19 škofov. Pobožni romarji so se dan za dnem udeleževali verskih vaj, slovesne sv. maše in pridig v tako velikem številu, kolikor jih je pač moglo iti v premajhno hišo božjo. Lepa slovesnost je bila zaključena 12. jul. s slovesno procesijo, v kateri so nosili relikvije sv. Male Terezije.

Tudi v naših krajih ima Mala Cvetka veliko častilk in častilcev, posebno po Marijinih družbah. Morda vas bo zanimalo par podrobnosti, ki sem jih izvedel in opazil pri letošnjem romanju.

Kakor je znano — je bila Mala Terezija prišteta svetnicam 17. majnika t. l. Lani je bila šele blazena. Ko sem vstopil v cerkev, sem takoj opazil izpremenjeni naslov na oboku, ki loči ladjo od svetišča. Glasi se takole: Sv. Mala Terezija Deteta Jezusa, prosi za nas! — Brzovlak je privozil iz Pariza šele krog pol 11. ure in vendar je čakalo še toliko duhovnikov na sv. mašo, da smo se do pol dneva komaj vsi razvrstili. Sedem oltarjev je postavljenih v karmeličanski cerkvi, dva prav zraven kapelice, kjer počivajo njene relikvije.

Ta dan (4. avg.) so prišli Švicarji s posebnim vlakom; med njimi zelo veliko duhovnikov. Zvečer pride v hotel, kjer sem stanoval, cerkvenik — Peter mu je ime — in prijazno razloži, da bo treba drugi dan maševati zgodaj, če hočem priti na vrsto v novi kapelici, ker je priglašanih že 22 duhovnikov, med njimi 2 škofa in 2 prelata.

Ko prideva drugi dan zopet skupaj, ga vprašam: »Koliko je bilo danes vseh svetih maš? Zdi se mi, da precej več kot je bilo včeraj napovedanih.« — »Nekaj nad sto,« mi odvrne; »vsi oltarji so bili odani od pete ure zjutraj do opoldne.«

Tako hite duhovniki k Mali Cvetki. In s kakšnim zaupanjem molijo v njeni kapelici! Prav tisto popoldne je klečal dolgo časa sivolas starček - duhovnik ter molil venomer. Kar ločiti se ni mogel od njene podobe. Nazadnje vzame malo pismo, zapiše vanje svoje vroče prošnje zase in za svoje drage, in ga odda v nabiralnik. Zraven njega je klečal škof iz Maroko, ki je po dolgem potovanju prišel k sv. Mali Tereziji prosit za svoj misijon. Mladi bogoslovci prosijo poleg svojega nadpastirja za stanovitnost v duhovniškem poklicu. To vse zato, ker se dan na dan uresničuje njena obljuba, vklesana z zlatimi črkami poleg glavnega oltarja: »Podpirala bom duhovnike in misijonarje cele katoliške Cerkve.«

Da je bilo ves dan vse polno vernikov s svojimi duhovniki, to človeka dviga in mu užiga trdno zaupanje na priprošnje nove zavetnice.

Dopoldne 5. avgusta so imeli Švicarji nemško pridigo in slovesno sv. mašo; nemščine Francozi ne slišijo posebno radi, a sv. Mala Terezija ima rada vse narode in vse jezike. Med govorom mi je prišlo na misel, kako bi bilo lepo, ko bi se kmalu v tej cerkvi razlegala beseda božja tudi v slovenskem jeziku. Ne mislim kakega velikega romanja, ampak malo bolj številno zastopstvo našega naroda, ki ima zanj Mala Cvetka tudi pripravljene svoje cvetje, bi se pa moglo kmalu skupaj spraviti... V tej želji sem bil še bolj potrjen, ko sem pozneje videl, da imajo naši bratje Hrvatje med mnogimi praporji, darovanimi s celega sveta, tudi svojo lastno zastavo s hrvatskim napisom.

¹ Morda bi bilo prav, če se v pisavi dosledno držimo tega naziva. Francosko se glasi: Sainte Petite Thérèse de l'Enfant Jésus.

(Menda so jo darovali duhovniki, če sem prav razložil napis.)

Po govoru je bila slovesna sv. maša. Nikoli ne pozabim ganljivega trenutka, ko je v tisto svečano razpeloženje po pridigi krasen alt z lepim polnim glasom zapel začetek sv. maše na čast sv. Mali Tereziji: »Pridi z Libana, nevesta moja, prididi... da boš kronana!«

Parkrat sem obiskal tudi hišo »Buissonets«, kjer je Mala Cvetka pred odhodom v samostan stanovala. Redovnice vsak dan v popoldanskih urah razkazujejo hišo romarjem.

»Kajne, častita sestra, naša svetnica ima v samostanu še eno sestro, ki je menda samostanska predstojnica?« vprašam eno izmed redovnic.

»Tri njene sestre so še žive v našem samostanu, in sicer: Marija, Pavlina in Celine,« mi odvrne. »Pavlina je sedaj samostanska predstojnica. Razen tega je živa tudi še Leonija, ki je v samostanu hčerka Obiskovanja v mestu Caen. Je res delo posebne Previdnosti božje, da je bila sveta Mala Terezija tako hitro prišteta svetnicam!«

Zadaj za hišo se dviga lep nov kip iz belega marmorja. Lani ga še ni bilo. Kaže nam prizor, ko je 14letna Terezika prosila svojega očeta dovoljenja, da bi smela vstopiti v samostan. Prav na tistem prostoru je postavljen, kjer je oče svojo hčerko daroval Bogu. Z očetovega obraza odseva vdanost v voljo božjo; vidi se pa tudi žrtev, ki jo je dobri oče daroval svojemu Bogu, ko se je za vedno odpovedal svojemu otroku. Z obraza Terezikinega pa bereš sveto nedolžnost združeno z nepopisnim hrepe-

nenjem, da bi smela v samostanu služiti svojemu Bogu.¹

Cerkvico zvečer precej zgodaj zapro. Mislim, da zato, da lahko tudi karmeličanke pridejo molit v kapelico, kjer počiva sv. Mala Terezija. Od cerkve je ločena z močno umetno izdelano železno ograjo. Karmeličanke imajo v kapelico čisto svoj dohod. Ko sem zjutraj opravljal zahvalo po sv. maši pri njeni kapelici, se je začelo dvigati pregrinjalo ob železni ograji in vonj svežih rož in lilij je od tam napolnil hišo božjo. Zvečer ali zjutraj namreč polagajo redovnice dan za dnem okrog relikviarija sveže cvetje, ki ga darujejo pobožni romarji.

Obiskal sem tudi pokopališče. Dne 20. aprila t. l. so odkrili na prostoru, kjer je bila Terezija prvotno pokopana, lep spomenik iz belega marmorja. Predstavlja Malo Cvetko, klečečo na oblakih, s prekrizanimi rokami, s pogledom vprtim tja gori, kjer ni več solz ne žalovanja.¹ Proti večeru, ko so zadnji obiskovalci zapuščali pokopališče, sem hitel po slovo tja med grobove. Po deževnem dopoldnevu je nastopil hladen, miren normandijski večer. Nebo je bilo jasno, ozračje čisto, le tu pa tam si mogel opaziti bel oblaček, ki se je prikazal na obzorju in spet izgini. Nič drugega nisem videl pred seboj kot beli marmornati kip, za njim pa čisto višnjevo nebo, v katerem prebiva srečna Mala Cvetka. Nisem mogel drugače kot da sem zdrknil na kolena in ji še enkrat priporočil vse, ki so me za to prosili, vse, posebno pa še svoje prijatelje-bogoslovce.

¹ Glej sliko str. 225.

Gospodova nevesta.

Za vse, kar zate je pustilo,
srcè stotero je dobilo:
tu v celici — postala sem kraljica,
v kapelici — Gospodova nevesta...
O, kdo umeje mojo srečo?
Vse rože mile domačije,
dehtè v pomladi blažene Evharistije.
In sladke, nepozabne speve,
ki so jih peli rodni gaji,
nanovo z večnostnim odmevom,
ponavljajo samotni maji.

O, ni mi žal za pasijonke,
ki so ob potu mi cvetele,
in ni mi žal za tožne strune
ki so iz daljnih dalj zvenèle.
Le enega, naj mi ne vzame,
to prosim križano Ljubezen,
srcè s plamèni naj objame,
da bo njegova vsa samota
in spev ljubezni vsa tihota! — — —

Mirjam.

Pobožnost Srca Jezusovega — vir bogoljubnega življenja.

[Konec.]

Pa pojdemo še dalje v razmišljanju o svetem in bogoljubnem življenju. Za takšno življenje je predvsem potrebna milost božja. Saj je temeljna resnica naše svete vere, da je vsem ljudem potrebna milost božja, in sicer potrebna za vsako dobro delo: potrebna je grešniku, da se izpreobrne, potrebna pravičniku, da ostane stanovit in v posvečujoči milosti božji in da izvršuje zaslužna dela. Kristus namreč jasno uči: »Kakor mladika ne more roditi sadu sama od sebe, ako ne ostane na trti, tako tudi vi ne, ako ne ostanete v meni. Jaz sem trta, vi mladike, kdor ostanete v meni in jaz v njem, obrodi veliko sadu, ker brez mene ne morete ničesar storiti.« (Jan. 15, 4—5.) In zopet govori na drugem mestu: »Nihče ne more priti k meni, ako ga moj Oče v nebesih ne vleče.« (Jan. 6, 44.) Tudi izreki svetega Pavla, katerim dodaje sv. Avguštin sledeče pojasnilo: »Kakor najbolj zdravo telesno oko ne more videti, ako ga ne podpira svetla luč, tako tudi človek, naj si bo tudi popolnoma opravičen, ne more sveto živeti, ako ga ne podpira nadnaravna luč božja« — so nam znani.

Brez milosti božje torej ni krščanskega življenja, kaj šele svetega, bogoljubnega življenja. Ali pa ni božji Zveličar ravno na pobožnost do Njegovega presv. Srca navezal mnogih posebnih milosti nasplošno in za posamezne vaje te pobožnosti še prav posebne milosti? O da! Le ozrimo se v razodetja svete Marjete Alakok!

»Dal jim bo vse njih stanu primerne milosti.« Bodisi torej, da smo v svetnem ali redovnem stanu, bodisi, da imamo ta ali oni poklic, bodisi, da so še tako težke dolžnosti nad nami, zmagali jih bomo, če smo vneti častivci Srca Jezusovega.

»Pomagaj jim bom pri delu in jih tolažil v trpljenju.« — Božji Zveličar ne obljublja, da bo odvzel svojim častivcem vse križe, zakaj tudi križ lahko služi človeku po volji božji v dobro, pač pa jim obljublja balzam pomoči božje same.

»Razlil bom obilico božjega blagoslova na vsa njih opravila.« — Uspeh bodo torej imeli vsi, ki častijo božje Srce, tako v naravnem kakor v nadnaravnem redu,

le, da so njih opravila v skladu z voljo božjo.

»Grešniki bodo našli v tem Srcu vir in morje vsega usmiljenja.« — Če so naše pregrehe še tako velike, pobožnost do presv. Srca Jezusovega nas more nagniti, da jih spoznamo in obžalujemo.

Prav tako obljublja božji Zveličar, »da bo zbudil mlačne duše k vztrajni gorečnosti, pa da bo vodil duše k veliki pobožnosti«. — Naj se nam zdi bogoljubno življenje še tako težko, kot pravi častivci božjega Srca Jezusovega bomo dobivali zadostne milosti, da dosežemo višek krščanske popolnosti.

In še govori božji Zveličar, »da bo delil duhovnikom in onim, ki se trudijo za zveličanje duš, to posebno milost, da bodo ganili in omečili najtrša srca«. Česar torej ne more doseči ne prirojena zgovornost, ne pridobljena učenost, ne preračunjena prijaznost, to bo dosegla delavna ljubezen do božjega Srca Jezusovega.

»Tistim pa, ki razširjajo pobožnost Njegovega Srca, je obljubil, da bodo njihova imena za vedno zapisana v njegovem srcu. Onim pa, ki opravijo milostno devetdnevno, t. j., ki prejmejo devet prvih petkov zaporedoma zadostilno sv. obhajilo, je obljubil milost stanovitnosti do konca, pa tudi to, da bodo prejeli svete zakramente za umirajoče in da jim bo varno zavetje ob zadnji uri.« — O, kolike milosti! Vsaka izmed njih zasluži, da približimo z vneto vsi k božjemu Srcu Jezusovemu.

Milosti nam je torej za sveto, bogoljubno življenje treba. Kje pa prejmemo več milosti kot v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa? Saj ta zakrament ne deli milosti, kakor jih delijo vsi drugi zakramenti; kajti ta zakrament hrani v sebi samega Jezusa Kristusa, začetnika vse svetosti. »Vse, kar le sploh more biti skupnega med Jezusom in teboj, vse to preide v sv. obhajilu od Jezusa na tebe in od tebe na Jezusa; vse to se združi na čudovit skrivnosten način — samo greh in grešna poželjivost ne — vse drugo pa: misli, želje, dejanja, vse po volji Jezusa Kristusa, ne po slabosti človekovi.« Ta zakrament nam množi posvečujočo milost božjo, odpušča nam male

grehe, zmanjšuje nam hudo nagnjenje, varuje nas smrtnih grehov, podžiga v nepoznani meri ljubezen do Boga.

Ali pa ni zakrament presv. Rešnjega Telesa zopet v najtesnejši zvezi s pobožnostjo do presv. Srca Jezusovega?

Gospod sam je to že na zunanaj pokazal. Zakaj pred tabernakljem in to v osmini presv. Rešnjega Telesa je prejela sv. Marjeta Alakok svoja najvažnejša razodetja. Na zakrament sv. R. T. meri ukaz Gospodov, naj prejema Marjeta zadostilno sv. obhajilo; na zakrament sv. R. T. meri njegova želja, naj se mu posebej zadostuje za žaljenja, prizadeta v tem zakramentu; z zakramentom sv. R. T. v zvezi je pobožnost deveterih petkov. — Pa tudi bistvo tega zakramenta nas vodi v neposredno bližino božjega Srca Jezusovega. Zakaj v tem zakramentu živi resnično njegovo Srce kot nekdanj na zemlji. Tu misli, tu čuti, tu dela, tu se daruje v ljubezni za nas. Ta zakrament je najveličastnejši, a obenem tudi najnežnejši dokaz njegove ljubezni do nas. Po tem zakramentu hoče naša srca upodobiti svojemu Srcu kot sam pravi: »Kakor jaz živim zaradi Očeta, tako bo tudi tisti, ki mene je, živel zaradi mene.« (Jan. 6, 58.) Pa tudi n a m e n i, ki jih ima pobožnost do Srca Jezusovega, so v tesni zvezi s sv. R. T. Častivci Srca Jezusovega hočejo to Srce častiti in proslavljati; hočejo izprositi sebi in drugim potrebnih milosti; hočejo dati Bogu zahvalo zlasti za milosti božjega Srca Jezusovega, hočejo zadostovati za svoje grehe in grehe drugih — vse to pa najlažje dosežejo po daritvi sv. maše, ki je najpopolnejša častivna, zahvalna, prosivna in spravna daritev. — Pa tudi s a d o v i pobožnosti Srca Jezusovega so v tesni zvezi s svetim R. T. Prvi sad je ta, da bi oživila iznova ljubezen do Boga v onih časih, ko bo v mnogih omrznila. Prav to pa se godi v obilni meri potom zakramenta sv. R. T., ki užiga v nas plamene božje ljubezni. Drugi sad naj bi bilo čednostno življenje. Izdatna hrana temu življenju pa je vprav zauživanje telesa in krvi Gospodove. Tretji sad, pobožnosti do presv. Srca bodi veliko zaupanje v naših srcih, da bomo dosegli večno zveličanje. To pa je vprav zopet sad zakramenta presv. R. T., ki nam daje poroštvo častitljivega vstajenja in večnega življenja v Bogu.

Končno poudarimo še eno misel, ko govorimo o svetem bogoljubnem življenju.

Za takšno življenje je potrebna n e p r e s t a n a zveza z Jezusom in je obratno tudi sad tega življenja. Sv. Pavel piše: »Kdo nas bo ločil od ljubezni Kristusove? ali nadloga? ali stiska? ali lakota? ali nagota? ali nevarnost? ali preganjanje? ali meč? — Svest sem si, da ne smrt, ne življenje, ne angeli, ne poglavarstva, ne oblasti, ne sedanje, ne prihodnje, ne meč, ne visokost, ne globočina, ne druga stvar nas ne bo mogla ločiti od ljubezni božje, ki je v Kristusu, Gospodu našem.« (Rim. 8, 35—39.) Podobno mora klicati vsakdo, ki hoče sveto, bogoljubno živeti. Sv. Ciprijan pravi: »Kristjan je le tisti, čigar življenje odgovarja življenju Kristusovemu«, in sveti Bazilij pristavlja »Označba krščanstva je vpodabljanje Kristusa«. Zato poudarja tudi sveti Pavel: »Vsi, ki so v Kristusu krščeni, so Kristusa oblekli«. Kakor je obleka v najtesnejši zvezi z našim telesom, tako mora biti naše življenje v najtesnejši zvezi z življenjem Kristusovim. Kakor se obleka vidi na zunanaj, tako se mora Kristus videti na nas. »Oblekli ste Kristusa, da se njegovo življenje razodeva na vaših telesih,« uči sveti Pavel. Zato moramo Kristusa v sebi poobraziti. Njegove misli, njegove želje, njegove težnje, njegova čustva, njegova dela, morajo biti tudi naše misli, naše želje, naša čustva, naša nagnjenja, naša dela. Tudi v naši hoji, našem govorjenju, našem obnašanju mora Kristus odsevati. Govoriti moramo: »Ne živim jaz, ampak Kristus živi v meni,« da bodo neverniki, ki nas obrekujejo kot hudodelce, videli naša dobra dela in Boga slavili v dan obiskanja (I. Petr. 2, 18).

Prav to pa hoče pobožnost Srca Jezusovega. Hoče, da se uresniči goreča prošnja božjega Srca Jezusovega: »Pa ne prosim samo za nje, ampak tudi za nje, ki bodo po njihovi besedi verovali v mene. Da bodo vsi eno, kakor Ti Oče v meni in jaz v Tebi; da bodo tudi oni eno v nas, da svet veruje, da si me poslal. In veličastvo, katero si dal meni, sem jaz dal njim, da bodo eno kakor smo tudi mi eno. Jaz v njih in Ti v meni, da bodo popolnoma eno« (Jan. 17, 20—23). Zato nas vodi naravnost do božjega Srca Jezusovega. Zato nas uči živeti življenje kakor ga živi božje Srce Jezusovo, uči nas spoznavati namene božjega Srca, kaže nam Jezusa od najprikljubnejše strani, obsipa nas z milostmi, da moremo misliti, želeči, delati, trpeti in se

veseliti pa tudi umreti v najtesnejši zvezi z Gospodom našim, Jezusom Kristusom.

Tako torej vidimo, da je pobožnost do presvetega Srca Jezusovega v resnici velepomembna za sveto, bogoljubno življenje. Naj torej požene v svetem, jubilejnem letu še močnejše korenine v nas samih, v naših

družinah, v vsej domovini, da se z njo vred razcvita, da prospeva sveto bogoljubno življenje, ki je podlaga časne in večne sreče. Molimo, trpimo v ta namen kot vedno poudarja naš veliki častivec božjega Srca Jezusovega, škof Jeglič!

Montanus.

Spomenik sv. Male Terezije na pokopališču v Lizje-ju.

Rezika prosi očeta, da bi ji dovolil vstopiti v samostan.

Komu prednost.

Pri razmahu v naših prosvetnih društvih se je pokazala potreba, da se jasno določi razmerje med izobraževalnimi društvi in Marijinimi družbami. Da se to lažje izvrši, menimo, je potrebno, da označimo poprej temeljne obrise, ki se iz njih samo ob sebi razvijejo glavne smernice:

1. Marijina družba je verska, cerkvena organizacija; izobraževalna društva zasebna, kulturna; Marijina družba zavzema mesto nadnaravnega sredstva, ki neposredno deluje v dosego nadnaravnega cilja. Izobraževalno društvo pa je naravno sredstvo, ki teži posredno do istega

nadnaravnega cilja. Z ozirom na to se mora Marijina družba smatrati za popolnejšo tvorbo od izobraževalnega društva.

2. Iz tega sledi, da ima oboje (izobr. društvo in Mar. družba) pravico do obstoja. Ne gre, da bi smatrali društva kot nekako potrebno zlo. Ne, oboje je dobro »in genere suo« (v svojem redu).

3. Red med obema je pa Gospod sam določil: »Iščite najprej božje kraljestvo...« Če bi se ta red premenil, nastane nekaj preobrat. Vsled tega ne sme to, kar je naravno, popolnega zavirati, ker s tem neha biti dobro in postane relativno slabo. Če

govorimo praktično: Prosvedna društva ne smejo uničevati ali ovirati Marijinih družb. Tu bi v polni meri veljal klic sv. Pavla: »Nespametni Galačani! Tako neumni ste, ki ste v Duhu začeli, da hočete zdaj v mesu končati.« (Gal. 3, 1, 3.)

4. V krajih, kjer se Marijina družba versko in kulturno (veselice, igre, petje) udeležuje in kjer je pretežna večina mladine sprejeta v Marijino družbo, ne kaže ustanovljati izobraževalnega društva, ker ni potrebno ne »ratione subjecti«, ne »ratione objecti«.

5. V krajih, kjer se Marijina družba udeležuje le versko, naj se poskrbi tudi za njeno kulturno udejstvovanje. Najlepše bo, da se v družbi sami osnuje prosvetni krožek.

6. V krajih, kjer ni Marijine družbe, ali se je le peščica mladine odločila zanjo, zlasti kjer živahno delujejo liberalna društva in je razširjena plesna razvada, naj se nemudoma osnuje izobraževalno društvo. V označenih razmerah, sodim, bo težko kaj osnovati Marijino družbo.

7. Po naših prosvetnih društvih naj se širi prepričanje, da je za vsakega člana častno, če se pridruži tudi kakšni verski organizaciji, po drugi strani pa ne smejo člani verske organizacije prezirati onih, ki so samo v prosvetnih društvih.

8. V krajih, kjer še ni nobene Marijine družbe, naj se skuša priti potom prosvetnega društva do njene ustanovitve.

9. V krajih, kjer delujejo le »brezbarvna« društva, naj skušajo zasesti taka društva katoliški elementi.

10. Če se poizkus ponesreči, ali ni upanja za uspeh, naj se brez pomisleka osnuje katoliško društvo, če so le dani za to potrebni pogoji.

Tu naj dostavimo še mnenje pokojnega škofa dr. Mahničarja: »Po mojem mnenju bi se ne smelo v naših kritičnih časih nobeno javno društvo osnovati, da se ne bi kakorkoli katoliško načelo poudarjalo kot vodilno; da, morala bi se, ako le mogoče, ta beseda že v sam naslov društva spraviti, da se bo vsak ud vedno zavedal katoliškega smotra in se privadil vse društvene težnje podrežati katoliškemu principu.

Društvo, ki bi v programu ali v naslovu spoznavalo katoliško idejo, bi že s tem izključevalo liberalce, ki se že katoliške sence boje, kakor hudič križa. Katoliški značaj društva bi izključeval liberalne liste in knjige, nasprotno katoliški veri.« Rimski katolik, 1889, str. 573.

V zadevi nevtralnih društev priporočam v razmišljanje članek p. Alberta Weissa — L. Quartalschrift 1909, str. 469.

Dr. —n.

Svetoletno pismo iz Rima.¹

Čeprav časopisje letos o Rimu veliko piše, vendar ne omeni vsega. Zato sem tudi jaz napisal nekaj vrstic, in sicer o rečeh, ki jih vsak dan opazujem. Pri ogromnih množinah, ki prihajajo dan na dan v Rim iz vseh delov sveta, gledam izredno ganljive prizore. Če sem bil prve dni mojega bivanja v Rimu priča marsikaterega žalostnega dogodka, ko so n. pr. dolge vrste podivjanih ljudi s stotinami zastav krožile po mestu in na ves glas vpile: »Dol z vero, dol s papežem!«, pa letos z veseljem motrim nepregledne skupine, ki dan za dnem romajo v sveto mesto, da se poklonijo svetemu očetu, da se udeležijo velikih milosti svetega leta. Bivam v bližini ene izmed štirih cerkva, ki jih vsakdo obišče, kdor letos pri-

roma v Rim. V srce me gane živa vera teh gorečih ljudi. Svojo versko vnemo izpričujejo ne samo v cerkvi, ampak tudi po mestu z glasnim petjem in molitvijo. Ko se vrstijo procesije po mestu, so okna vedno polna gledalcev. Pa tudi Rimljani sami so letos od vsake župnije skupno obiskavali te cerkve. Če bi hotel namreč posameznik sam zase opraviti za odpustke svetoletno pobožnost, bi moral dvajsetkrat obiskati štiri določene cerkve. Sv. oče je to olajšal in dovolil, da zadostuje štirikratno obiskanje cerkva, če roma cela župnija naenkrat. In prav pri teh romanjih se je videlo, da je število vernih Rimljanov ogromno. Te procesije so se vrstile v začetku tri do štiri tedne, dokler niso tujci napolnili Rima. Včasih so bile široke ulice polne samih Rimljanov; cerkve, ki so — kakor znano — mogočne in prostorne, so bile včasih tako napolnjene, da so morale nekatere procesije zu-

¹ Ta dopis nam je poslal invalid Josip Pipan (družba sv. Petra Klaverja), ki — kakor pravi — že tretje leto biva v Rimu in more hoditi le ob dveh palicah.

naj počakati, dokler niso prve odšle iz cerkve. V procesijah so nosili velike napise svojih duhovnij, in sicer radi reda. In kakor je preje odmevalo petje Rimljanov, tako doni sedaj po rimskih ulicah petje in molitev drugih narodov. Posebno lepo se čuje krasna pesem »Povsod Boga«, ki so jo peli tudi Slovenci. Po naših družinah — po naših šolah — po naših društvih itd.: »Povsod Boga«! To pesem slišim skoraj pri vseh shodih, pri procesijah v raznih jeziki; pred sv. očetom jo prepevajo. Posebno ganljivo je, kadar koraka na tisoče mladeničev v spremstvu društvenih zastav. Nasprotniki vere skrbno zapirajo svoje oči, da bi nič ne videli, vendar se tem verskim manifestacijam ne morejo ogniti. Marsikateremu izmed njih so ti prizori že prodrli do srca, da so spremenili svoje protivne napore in se izpreobrili, dasi so bila njih srca leta in leta zaprta veri, milosti in Bogu. Pred par meseci se je bahal neki mladenič v družbi, da ni bil že devet let pri spovedi in da tudi ne bo nikdar šel. In vendar so ga ti lepi prizori tako ganili, da je prejel sv. zakramente. Neki mož je priznal, da ni bil že 25 let pri spovedi; letos pa, ko je vse to videl, ni mogel drugače, kot da je pokleknil pred spovednico in se izpreobrnil.

Kolikokrat sem moral slišati besede, češ, da je vera samo slepilo, ali vprašanje: zakaj se čudeži tudi sedaj ne godijo in zakaj ni tudi zdaj svetnikov, če so nekoč bili. Letos pa so bili sami priče, kako je proglašal sveti oče vpricho nešteti množice in med polurnim zvo-njenjem po vseh rimskih cerkvah za svetnike osebe, ki so bile rojene v naših hišah, ki so živele in umrle v naši dobi. In kakor svetlo solnce jim stojijo pred očmi čudeži, ki jih je storil Bog na priprošnjo teh novih svetnikov in ki se še vedno dogajajo. Lahko rečem, da se čuti v Rimu letos neka posebna božja moč, ki mora ganiti vsako srce, ako le ni popolnoma zakrknjeno.

V bližini, na vatikanskem prostoru, je tudi velikanska misijonska razstava. Vsakega, ki jo dobro pregleda, prevzame sladka zavest in nepopisna sreča, da živi v sveti katoliški Cerkvi, dočim je še na milijone in milijone nesrečnežev, ki tavajo v temi poganstva in brezverstva. Tu ob misijonski razstavi se mu vzbudi oženj za misijonsko delovanje, se rodi sklep, da bo pomagal tudi sam, kolikor mu pač njegov stan dopušča, reševati nesrečne poganec in jim prižigati luč sv. vere.

Diaspora.

(Iz Niša v Srbiji.)

O življenju katoličanov, ki so raztreseni med ondotnimi pravoslavni kristjani (ki torej žive v diaspori), je »Bogoljub« že nekoliko poročal. Naslednje vrstice je poslal duhovnik iz Niša.

O katoličanih na Srbskem se mnogo že govori. Verni so in zato tudi poštene državljani. Zgodovina katoličanov v Srbiji sega nazaj v prva stoletja. Prvi oznanjevalci svete vere so prišli iz Dalmacije in iz Carigrada. V Nišu samem so bili že v tretjem stoletju katoliški škofje; katoliško življenje je ondi lepo cvetelo. Pozneje pa je Carigrad zašel v razkol, z njim pa kmalu tudi Srbi, ker so bili v zvezi s Carigradom. V novejšem času je začelo katoliško življenje zlasti v Nišu nanovo procvitati. Ko so pred 45 leti gradili novo železnico Beograd—Niš, je došlo v one kraje mnogo katoličanov: inženjerjev, mojstrov, zidarjev i. dr. Glavne naselbine so bile v Nišu in Kragujevcu. Prvi katoliški duhovnik v Kragujevcu je bil hrvatski rojak Ettinger, iz djakovske škofije. V Nišu

je pa vodil dušno pastirstvo med katoličani barnabit Tondini, italijanskega pokolenja. Cerkve ni bilo, zato je bilo treba opravljati službo božjo v zasebnem stanovanju, zdaj tu, zdaj tam. Katoličani so se dobro držali, vera in duhovnik sta jim bila edina tolažba v bridkih urah. Duhovnika Ettingerja je kmalu zamenjal frančiškan Julijan Biljan, Tondini-ja pa poljski rojak benediktinec Vilibald Czock (Čok). Ko se je l. 1897. Čok poslovil iz Niša, je prišel na njegovo mesto g. Biljan iz Kragujevca ter je upravljal do l. 1916. obe verski občini, pravzaprav vso staro Srbijo.

Da to delo ni moglo biti uspešno, je jasno. En duhovnik ne more biti kos tako velikim nalogi. Ni čuda, če je v tem času — kakor je razvidno iz župnijskih knjig — več oseb prestopilo v razkolniško (pravoslavno) cerkev. Vzrok: Ni bilo pravega dušnega pastirstva, niso bili kaj prida poučeni o verskih stvareh; marsikdo se je pa — žal — dal zavesti v zmoto vsled dobičkaželjnosti in službe. So pač

to stvari, ki se na žalost ponavljajo povsod, kjer je verska nevednost doma. Kako potrebno je torej zlasti za današnje razmere, da smo v krščanskem nauku in o pravi, od božjega Zveličarja ustanovljeni Cerkvi, točno in dodobra poučeni. Odpasti od katoliške Cerkve se pravi toliko, kakor odpasti od Kristusa, zavreči zveličanje.

G. Czock ima zaslugo, da je dal v Nišu sezidati novo cerkev pa tudi župnišče. Župnišče je prostorno in tudi primerno za škofovo stanovanje. Ima mal vrt in dvorišče. Pozneje je duhovnik Biljan dal prizidati cerkvi še zakristijo. Czock je umrl v Nišu leta 1903., 19. jan. Hvaležni katoličani so mu postavili lep spomenik. Še danes se ga radi spominjajo.

Leta 1916. je prišel v Niš Nemec dr. Karthaus iz družbe božje besede. Poprej je bil domači učitelj na kraljevem dvoru v Sofiji. Vlada ga ni prav prijazno gledala, ker ga je smatrala za bolgarskega emisarja, dasi je bil zelo pobožen in se za visoko politiko ni brigal. Ker je videl, da je v takih razmerah delo otežkočeno, se je poslovil. Na njegovo mesto je prišel msgr. Ferdinand Hrdy, rodom Čeh. Poprej je bil v Istri, a so ga Italijani izgnali. Katoličanov je bilo ob prihodu zelo malo; nekaj družin in mladeničev od vseh vetrov. Treba je bilo krepko stopiti na noge, iskati jih, zbirati, dramiti speče, grajati mlačne, klicati verne.

(Dalje.)

Zavod sv. Jožefa (Bangkok, Siam) v Indiji.
(Mladina v šoli, pri igri. — Spalnica.)

Oltar katoliškega svetišča v Nišu.
(Na dan I. sv. obhajila, 19. julija 1925.)

Utrinki.

Tvoja lastna sreča — ni še sreča. Če hočeš biti docela srečen, pojdi in osrčici še svojega soseda!

Vzgojitelji, starši! Če ne morete svojega lastnega srca, svojih lastnih нравnih vrlin, svojega lastnega življenja postaviti otrokom za zgled in vzor, bo vsa druga skrb, bodo vsi stroški zastonj.

Bodite kakor otroci! Kako brž odpuste in pozabijo. Zdaj so resni, zdaj šegavi; trenutno so žalostni, pa hitro zopet veseli. Solnce in dež!

Hvaležnost kukavici je podobna, nič prida ni ne ta ne ona. Pač slišati jo moreš večkrat, a vidiš jo prav redko, hipno komaj.

Listek.

Svarilo angela variha.

(Za angelski praznik, dne 2. oktobra.)

Pokojni o. Jožef Kolberg iz družbe Jezusove pripoveduje v svoji lepi knjigi »V republiki Ekvador« to-le:

Bilo je avgusta 1868. V južnoameriških pokrajinah ob Tihem morju, v republikah Chile in Peru, je zopet divjal potres, ta strašna šiba ondotnih dežel. Mnogo mest in vasi je bilo docela posutih. To je precej daleč od mesta Ibarra (v južnoameriški republiki Ekvador); zato se lahkoživi prebivalci tega mesta niso nič kaj brigali za vznemirljiva potresa. Se celo, ko je nov sunek v daljavi kakih šest ur povzročil novo pustošenje in se je tudi v Ibarri čulo bobnenje, niso meščani kar nič mislili na kako nevarnost. V tem se je približal praznik Marijinega vnebovzvetja. Vse je šlo za šumnim veseljem, ki je bilo ob praznikih v teh krajih običajno. S petjem in godbo so se pomikale hrumeče množice po mestu in se razšle k dolgotrajnim pivskim veselicam. Krasen je bil večer, prelepa noč, ki je sledila velikemu prazniku.

Ko so se prebivalci v Ibarri zazibali v sladko spanje, je imel pa nekdo nenavadno nepokojno noč. Nепrestano ga je nekaj nagajalo na vrt. Mučna slutnja ga je vznemirjala: zdelo se mu je, kakor da se bo zdajpazdaj zrušilo poslopje nad njim. Ta mož je bil kanonik Pigatti. Ura je že odbila 11. Vznemirjen gre ven. Toda zvezde so karmoč mikavno migljale; hribi so počivali kakor naslonjeni na večnotrajnih oporah. Potolažen se vrne kanonik v stanovanje. Bliza se že polnoč. Skušaja se motiti s čitanjem; toda črke se mu vrte kakor mravlje na mravljišču. Zdi se mu, kakor bi ogrodge stokalo in pokalo nad glavo. Skoči kvišku in hajdi — zopet na vrt. Nebo je slejkoprej vedro in čisto; narava mirna in pokojna. Priporočivši sebe in vse mesto preblaženi Devici se vrne nazaj. Vse spi.

»Nepojmljiva mi je ta strahopetnost in bojazen« — si očita sam sebi. »Kako da plaši ta strah vprav mene?!« Psiček se zbudi, pa mu mirno in zvesto gleda v oči. Ne laja, ni vznemirjen, dasi bi pričakoval vsaj pri njem kako slutnjo, če bi se pripravljaj potres.

Kanonik pogleda na uro. Kmalu bo 13. Čas duhov je že minil. Toda za te se angel varih ne meni. »Ven, ven!« — mu kliče. In

nerazumljiva nemirnost žene moža že tretjič na prosto. Oddaleč zadone na ušesa pozni glasovi motne kitare, hrup in vrišč vračajočih se pivcev. Vse drugo pa počiva in sniva. Toda Pigatti nima časa več misliti na to. Komaj je dobro prestopil prag pri hišnih vratih proti vrtu, kar začuti votlo grmenje in bobnenje, prihajajoče sem od doslej ugaslega ognjenika Cotacachi. Z divjo in bliskovito hitrostjo se vali nepopisno bobnenje padajočega zidovja, hreščečega ogrodja, lomečega se lesovja. Hkrati se pa dvigne proti nebu temen oblak dušičnega gostega prahu. Samo trenutek — in Ibarre ni bilo več. Dva besna in silovita sunka od spodaj navzgor sta sledila v par sekundah. Srce pretresujoče vpitje je odmevalo iz razvalin in obupni klici so se družili s pokanjem zidovja ter lesovja.

»Usmiljenje! Usmiljenje!«

V trenutku se je preselilo v večnost pred sodni stol vsepravičnega Sodnika na tisoče in tisoče meščanov. Koliko jih je bilo pripravljenih?...

Strašne so bile ure do jutranjega svitanja. Vzdihovanje ranjenih, klicanje zasutih, pojemanje umirajočih, ječanje otrok — vse to je večalo grozo razdejanja. Ponavljajoči se sunki so pospešili zgodnji grob onih, ki so še upali na rešitev. Vse ulice so bile zasute in zaprte. Nikamor nobenega izhoda. Brez moči, blede kakor mrlič, brez premoženja so blodili preostali okrog. Najboljši prijatelji se niso več poznali radi strašnih ran in radi duševne zmedenosti. Vmes so se pa še čuli zategnjeni glasovi zasutih in umirajočih, ki si niso mogli pomagati. Pa še vedno so se zibala tla, še vedno se je podiralo ostalo zidovje.

Zdaj po teh strahotnih prizorih je bilo kanoniku Pigatti-ju jasno, kdo mu ni pustil, da bi se podal k počitku. »Brez svarila dobrega angela variha« — tako je rekel — bi ležal zdaj mrtev, ali pa bi bil živ pokopan pod razvalinami.« Vsled notranjega strahu se je pa rešil na vrt in bil na varnem, ko je prihrumela potresna vihra. V pobožni molitvi se je zahvalil svojemu angelu varihu.*

* Za bodoče bo uredništvo poskrbelo »Bogoljubovim« bravcem zopet zanimivo povest.

SPOMINU POKOJNIH

Učenka božjega srca.

(Vida Pretnar, rojena 13. junija 1898 na Bledu,
umrla 10. oktobra 1918 v Trnovem na Krasu.)

V nepozabnem goriškem zavodu Šolskih sester De Notre Dame smo imele gojenke v postnem času vedno tridnevne duhovne vaje. Takrat nas je sprejela prelepa kapela Srca Jezusovega bolj kot sicer v svoje naročje. Štirikrat na dan smo se zbrale v njenem okrilju. Kako tolažljiv je bil pogled na oltarno sliko božjega Srca, ki nas je ljubeče vabilo: »Pridite k meni vsi, pridite, mlada dekliska srca!« Temu glasu so se družile bodrilne besede častitega voditelja, ki je bil večinoma duhovnik Družbe Jezusove. Zlasti govori leta 1913, so bili izredno lepi. Trpečega Gospoda smo v duhu spremljale na Kalvarijo. Marsikatera tovarišica je še čez leta omenila prav te blagoslovljene duhovne vaje in priznala, da so bile temelj njene življenske in dušne sreče.

Kdo ve, če niso bile tudi za eno izmed takratnih gojenk prav posebno pomembne? — Še sedaj jo vidim pred seboj, živahno in veselo, kot je bila Vida Pretnar vedno. Med veselimi, najbolj vesela, med živahnimi, najživahnejša. Kako naj bi bilo drugače, ko je imela tako lepo, bogato gorenjsko dušo in je bila tudi z vsem srcem otrok našega slovenskega kraja? Bila je, kot da tudi v njej šumljajo valovi Blejskega jezera, ob katerem je zrastle. S svojim prikupljivim vedenjem, svojo naravno ljubeznivostjo in vedrim značajem, je bila med tovarišicami in součenkami splošno priljubljena. Nadarjena in zmožna, je postala v ožjem krogu kmalu urednica našega zasebnega slovenskega literarnega lista. Sploh je morala biti povsod zraven. Brez nje si nismo mogle misliti zabavne rekreacije. Bila je dobra, a posebne pobožnosti v takratnih dneh še ni bilo možno zaslediti.

Pa je leta 1915, zavela vojna vihra in razkropila tudi srečno goriško mladino iz pristana božjega Srca na vse vetrove.

Čez leta sva se srečali v Ljubljani, kjer je nadaljevala študije. Vidno se je

bila zresnila in poglobila. Le vroča iskrenost je ostala nekdanji goriški Vidi. Predstojnica, kjer je stanovala, je ni mogla dovolj prehvaliti. Bila je res vzorna. Sleherni dan je pristopila k angelski mizi. Ljubila je le nabožne, ascetične knjige. Vsa njena zunanost je dihala preprostost, skromnost, ponižnost. In vendar bi bila lahko v vsakem oziru igrala mlado damo, kot nešteto vrstnic. S svojim zgledom je vzpodbujala zlasti vse, ki smo ž njo bliže občevali.

Po učiteljski maturi jo je zanesla pot v Šlezijo, kamor jo je bila povabila znana goriška redovnica, njena bivša učiteljica. Vida je bila dosegla cilj, po katerem je stremela: bila je učiteljica. Z vso vnemo je posvetila svoje moči poverjeni ji čredi. Skušala je biti mladim gojenkam res dobra vzgojiteljica in mati. Zato so se je tudi nedolžna otroška srca oklenila s toliko iskrenostjo.

Njeno duhovno življenje se je v samostanski tihoti v Jägerndorfu še vse bolj poglobilo. V Šlezijo je bila odpotovala le z namenom, da bo tam poučevala. Takrat še ni imela jasnih bodočnostnih načrtov. Hotela in želela je le eno: Jezusu ohraniti neomajno zvestobo, kjerkoli in kakorkoli. Na samostan ni mislila in nihče ni tozadevno vplival nanjo. Sama mi je zapupala svojo dušno povest in čudovito zgodbo svojega poklica.

»Nekega dne sem v Jägerndorfu igrala glasovir. Na levi strani je visela krasna Marijina slika. Med igranjem se nehote ozrem k nebeški Materi. Moj pogled je srečal njenega in v tem hipu sem slišala notranji glas: 'Daruj se Jezusu! Bodi vsa njegova!' Takrat sem trenutno začutila redovni poklic in takoj je dozorel sklep: 'Še danes grem k častiti prednici in jo prosim, naj me sprejmejo v kandidaturo.' Pogledala sem še enkrat Marijo in jo prosila: 'Brezmadežna, pomagaj, da bo dne 8. decembra že res, kar danes tako želim!

Naj bom takrat že vsa Jezusova in vsa tvoja! Šla sem k prednici, ki se ni nikakor začudila. Edini njen pomislek so bili — domači. Pa Jezus je pomagal. Odgovor je bil ugoden, dasi so mi težko dovolili. Dne 8. decembra sem postala kandidatinja.»

Kdo popiše Vidino srečo! Njena odločnost in nepridržna daritev, ki ni poznala pomislov in zaprek, ki se ni zbal ničesar, ker je zaupala v Gospoda, je morala roditi velike milosti. Jezus gleda predvsem na ljubezen, ki ne šteje in ne tehta, ampak velikodušno daruje. In velikodušnost je bila velika poteza Vidine notranjosti. Žrtve so bile njena radost. V kandidaturi sta s tovarišico tekmovali v čednostih. Sestra I. jima je kot skrbna duhovna mati stala ob strani z dobrimi nasveti in krepostnim zgledom. Pri teh sprejemljivih, svetosti žejnih samostanskih Benjaminih ni imela težke naloge. Vsako zrno je padlo na rodovitna tla in obetalo najlepših sadov. Ko mi je iz Šlezije včasih pisala, se je vedno podpisovala »Vida od Srca Jezusovega«. Tako se je namreč v kandidaturi sama nazivala.

Z velikimi koraki je hitela v višave. Tudi Gospod ni ostal dolžnik. Vsaki žrtvi je sledila posebna milost. Pa žrtev ji gotovo ni primanjkovalo. Živahna goriška gojenka se ni mogla čez noč preleviti v vzorno učenko božjega Srca. Vendar lahko rečemo, da je mojstrsko obvladala, obdelala svojo notranjost v razmeroma zelo kratkem času, ker je bil Jezus sam njen duhovni vodnik. Modrosti in moči je za-

jemala v neskončnih globinah njegovega radodarnega Srca. Ljubezen je bila njen srčni utrip. Z njo se je kot lahkokrila ptica povzpela tako visoko.

O počitnicah leta 1918. smo jo obiskale na domu. Ta blejski obisk nam je zapustil neizbrisne vtise. Ena izmed nas je pripomnila: »Ne vem, kaj ima Vida na sebi? Tako čudovito je v njeni bližini, kot bi človek ne bil več na tej zemlji.« Da, prav tako je bilo. Ista preprostost, kot pri vsej njeni osebnosti, je vladala tudi v njeni sobici. V njej je imela le svete podobice, nabožne knjige in najpotrebnejšo opravo. Tudi o počitnicah je hodila vsako jutro k sv. maši in k mizi Gospodovi. In to na Bledu... Zatrčila je, da bi raje dala življenje, nego opustila sv. obhajilo. Ko smo prijetno kramljale in razgrinjale načrte, je rekla: »Zase nimam nobene želje več na svetu.« Čutile smo, da ni le rečeno, ampak da zveni iz teh besed res njena duša, ki je bila še vsa prosta mičnih zemskih spon.

Na jezeru in otoku je bila z družbo živahna in vesela. Posebnosti skoraj ni bilo možno zaslediti. Le njen pogled je izdajal, da roma njena duša po nam neznanih daljnih, da jo hrepenenje tajno dviga k Njemu, ki je bil njeno Solnce, njeno Življenje.

Malega bratca je ljubila z vso prišrčnostjo. Vplivala je nanj, kolikor je mogla, da ga je pridobila zase. Nanj je mislila posebej tudi ob smrti.

(Dalje.)

Ustanovljajmo šolske kongregacije.

Z vzorno razvitim kongregacijskim življenjem se naseli v župnijo pravi krščanski duh. Pot do tega vzornega viška pa ni tako kratka in lahka. Začeti je treba pri mladini. Tudi tu se je treba pripraviti na marsikako razočaranje. Predvsem se je treba sprijazniti z dejstvom: Ne pričakujmo v mali kongregaciji čudežev. Prezreti tudi ne smemo naravnih zakonov. Narava nas uči, da se vse začne

z malim; da potrebuje vsaka stvar več časa za razvoj, in da se polagoma povzpne do velikega. Ni težko enkrat ali dvakrat v navdušenem govoru razvneti mlada srca za ljubezen do nebeške Matere; ni jih težko pridobiti za malo kongregacijo. Več truda je pa treba, da se ta prvotna gorečnost utrdi in ohrani. Prvo, kar je treba doseči, bodi res iskrena ljubezen do božje Matere. Otroci se morajo navaditi, da jim

noben dan ne mine brez spomina na Marijo. Vsaj s kratko molitvijo naj se nebeške Vodnice spomnijo zjutraj in zvečer. Delna opora za stanovitnost je tudi »Marijin Zvonček«, ki izhaja kot priloga v »Angelčku«. Ako je v župniji že ustanovljena kongregacija za odrasle, je delo pri mladini precej olajšano. Mladenci in dekleta iz kongregacije lahko s pridom vplivajo na mlajše, da jih pridobijo za pristop v kongregacijo. S tem vrši kongregacija svojo apostolsko dolžnost in si gladi pot, po kateri ji bo vedno prihajal naraščaj novih članov. Tudi ni brezuspešno, kjer ne gre drugače, če skliče duhovnik matere otrok k tozadevnemu posvetu in si od njih samih izposluje privoljenja, da vodi otroke v Vrtcu, pozneje v kongregaciji. V vsakem slučaju naj zahteva od otrok, da prinese pismo dovoljenje staršev ali vsaj matere za pristop v kongregacijo. Naravno, da ustanovitev Vrtca ali šolske kongregacije na redovnih šolah ne napravlja posebnih težav, ker ne manjka prostorov in je dovolj pomoči na razpolago. Težje je tam, kjer katehet nima drugega prostora, kot samo cerkev. Pa z dobro voljo že gre.

Katehet na neki gorski šoli je pridobil nekaj deklic za misijonsko pomoč ubogim zamorčkom. Najgorečnejše med njimi je izbral in jih vpeljal v bistvo male kongregacije. Za poskušnjo je napravil nekaj sestankov. Skoraj vse deklice so se priglasile za vstop in sprejem. Poleg cerkvenega sestanka napravlja z njimi tudi kratke izlete v okolico, kjer jim iz božje knjige narave tolmači ljubezen božjo do ljudi. Po dveh letih je moral dotični voditelj napraviti malo kongregacijo tudi za dečke.

Drug duhovnik je vrgel ogenj kongregacijske misli najprej med dečke. Razdelil je med nje mladinski mesečnik »Angelček« s priložo »Marijin Zvonček«. List

je tudi pri starših zbudil navdušenje za Marijo. Dečki so prišli in se oglasili za vstop v malo kongregacijo. Deklice pa tudi niso hotele zaostati, dasi pri njih ni bilo nobene agitacije, same od sebe so se prijavile za ustanovitev male kongregacije.

V majhni gorski župniji je duhovnik združil v malo kongregacijo najprej do 20 otrok. Vzgojil jih je v male apostole, ki so mu pomagali pri cerkvenem petju, pri širjenju krščanskega čtiva in tiska, pa tudi pri drugih dobrodelnih napravah v župniji.

V nekem industrijskem mestu je župnik nagovoril dobro in delavno deklico, naj sporazumno s svojimi starši zbira deco v domači hiši k Marijinim sestankom. Deklica je storila tako. Kmalu je bila soba premajhna in istemu namenu je morala služiti tudi kuhinja. Do danes se deklice še vedno tam shajajo; le skupno sv. obhajilo imajo v župni cerkvi.

Ti zgledi dovolj nazorno kažejo, kako se more pričeti z malo kongregacijo. Seveda se sčasoma pri nekaterih otrocih pokaže, da niso za kongregacijo. Ti sami ostanejo in jih še izključevati ni treba. Nekaj je povsod takih, da se izkristalizirajo iz njih res pravi Marijini otroci. Preizkušnja naj traja eno leto, ali pa vsaj pol leta. Prvi sprejem naj se izvrši karmoč slovesno, in sicer potem, ko je bila kongregacija po škofu ustanovljena in prvi rimski kongregaciji pridružena. Na slovesnost naj se povabijo tudi starši Marijinih otrok. Poslej naj se duhovni voditelj s posebno skrbjo in ljubeznijo zavzema za novo Marijino družino. Pri vseh sestankih in shodih naj jih nagovarja z imenom »Marijin otrok«. Ta pridevek naj postane in ostane zanje častni naslov. V spomin na sprejem naj razveseli otroke s primerno diplomom.

Kongregacije mladeničev.

Marijansko življenje je posebno vzorno razvito in urejeno na Španskem. Kongregacije, ki jih vodijo povečini jezuiti, so družbe za moško mladino; le izjemoma tudi za druge stanove, n. pr. za odrasle može. Med temi ima kongregacija mož v Madridu 800 članov iz najodličnejših poklicev. Kongregacije mladeničev in mož so se strnile v deželno zvezo, ki šteje 175 družb; 76 jih še ni pristopilo.

V naslednjem navedemo nekaj zgledov iz življenja ondotnih kongregacij, da vidimo, kako se na Španskem vprav mladina višjih in najvišjih šol skoraj celokupno zbira pod zaščito in zastavo Marijino. Kongregacija za dižake tehnične visoke šole v Madridu ima 800 članov; Marijina družba infanterijske kadetnice v Toledu šteje 300 mladih vojakov. Najbolj cvetoča družba Marijina je v Barceloni; ima nam-

reč okroglo 1000 visokošolcev in dijakov trgovske šole. Poleg te je v Barceloni še ena mladeniška kongregacija s 303 člani. Kongregacija v Villareal se ponaša s 1500 mladeniči, v Alicante z 803. V mestu Valencia sta dve prav živahni kongregaciji s 1000 in 500 člani. V Valladolidu se odlikuje sodaliteta za vseučiliške dijake in za kadete pri konjenici s 560 člani. Bilbao ima dve Marijini družbi za mladeniče; ena ima 570, druga pa 450 kongreganistov.

Družbenik Marijin. (Molitvenik za člane in članice Marijinih družb.) V Ljubljani, 1925. Prodajalnica K. T. D. (Ničman) v Ljubljani je založila 5. izdajo te tako potrebne knjižice, ki je zdaj tiskana na jako ličnem in finem papirju. Vezava je prav prikupljiva. Ko so bile poprejšnje izdaje pošle, je bilo veliko povpraševanja za njo, kar je pač dobro znamenje, ki priča, da družbeniki in družbenice ne marajo biti brez kongregacijske opreme. Kdor je v Marijini družbi, pa še nima te družbene knjižice, naj si jo čimprej oskrbi. V tem »Družbeniku« so najprej pravila Mar. družb z obrednikom, to je z navodilom za shode in za sprejem i. dr. V tretjem delu je pa celotni mo-

litvenik, ki obsega poleg vseh potrebnih pobožnostnih vaj zlasti mnogo molitev in pobožnosti na čast Materi božji. — »Družbenik Marijin« stane v rdeči obrezi 16 Din, v zlati obrezi 22 Din. Po pošti 1 Din več.

Te številke smo navedli zato, da bi se za Mar. družbe ogreli tudi slov. mladeniči.

litvenik, ki obsega poleg vseh potrebnih pobožnostnih vaj zlasti mnogo molitev in pobožnosti na čast Materi božji. — »Družbenik Marijin« stane v rdeči obrezi 16 Din, v zlati obrezi 22 Din. Po pošti 1 Din več.

Znaki za člane Marijinih družb, prav lično in natančno izdelani, se dobe v dveh oblikah v prodajni K. T. D. (Ničman) v Ljubljani. Na znakih, ki so vprav primerne velikosti, ne premajhni in ne preveliki, je krasno vtisnjena podoba Brezmadežne. Pripenjajo se s podolgašto iglo, ki je zraven pritrjena. Na iglo se lahko naveže tudi pentlja, kjer jo hočejo imeti. Posamezen komad stane 5 Din.

Po svetu.

Veličastno novo cerkev bodo sezidali v Rimu v mestnem delu Pareoli. Posvečena bo brezmadežnemu srcu Marijinemu. Temeljni kamen je bil položen in blagoslovljen te dni. Kupola bo še za 7 metrov višja nego pri svetem Petru; visoka bo torej 125 m. Zidava in ureditev bo trajala okrog 20 let. Skrb za izvršitev je prevzel red brezmadežnega Srca Marijinega na Španskem.

Svetinje sv. Kristine je podaril papež Pij XI. ameriškim katoličanom v priznanje njih vneme za katoliške zadeve. Dne 23. avgusta so jih izkopali v katakombah in poslali v spremstvu škofa I. Gallagherja v Ameriko. Truplo sv. Kristine bo počivalo v škofijski cerkvi v Clevelandu.

Znanstveno misijonsko zborovanje je bilo letos od 19. do 22. avgusta v Budimpešti. Zastopstvo Slovenije je štel 12 članov: univ. prof. dr. L. Ehrlich, ki je imel tudi govor; voditelj »Dejanja sv. Detinstva« za ljubljansko škofijo, nekaj duhovnikov in akademikov. Poročilo o shodu bo deloma objavljeno v vestniku »Dejanja sv. Detinstva«, ki izide meseca decembra. Tukaj samo pripomnimo: Ko bi bilo

mežno, da bi se takih znanstvenih shodov in temeljitih razprav udeležilo kolikor možno veliko katoličanov po vseh deželah, bi bilo misijonsko vprašanje kmalu rešeno, poganstvu pa bi se v dogladni dobi docela izpodmaknila tla.

Za misijonsko-zdravniški zavod v Würzburgu je sv. oče Pij XI. potom monakovske nunciature nakazal svoto 20.000 mark. Za prosep misijonstva je ta zavod jako velikega pomena.

Kdo ga razume? Italijanski ministrski predsednik je proglasil, da bo 4. oktober leta 1926. za vso Italijo narodni praznik. Ta dan je namreč 700letni smrtni dan svetega Frančiška Asiškega. To se mora gotovo priznati: Mussolini razume dvigati ugled Italije in nje katoliško preteklost — pred vsem svetom. Ves narod — razen morda nekaj tujih svobodomiselcev — mu pritrjuje. Nam se zdi to poklonstvo vlade kakor čudež sedanjosti.

Srebrnomašnik Janez Miklavčič, bivši župnik pri Sv. Treh Kraljih, ki je pred štirimi leti odšel v Ameriko, je vstopil v red sv. Frančiška v Chicago.

Število rimskih romarjev prvo polletje znaša 1 milijon 300 tisoč. Pripeljali so se na 145 posebnih vlakov. 70 jih je bilo iz inozemstva. Veliko se je moral žrtvovati sveti oče Pij XI., ki je vsako skupino romarjev sprejel

Kolpingov dom je bil blagoslovljen v Rimu koncem septembra. K slovesnosti se je 20. septembra odpeljalo iz Kolina preko Einsiedelna 500 katoliških rokodelskih pomočnikov, ki bodo imeli zdaj lepo zavetišče v svetem me-

Sv. oče Pij XI. ogleduje misijonsko razstavo v Vatikanu.

Misijonska knjižnica.

v avdijenci ter imel večinoma daljše nagovore. Še celo meseca julija in avgusta ni imel papež skoraj nič oddiha; saj ga ni bilo dne, da ne bi bilo romarjev in avdijence. Sprehod od 4. do 5. popoldne je bil edini njegov odmor.

stu. V Kolpingovem domu se nahaja dragocen spomenik, namreč celica, ki je v nji prebival sv. Filip Neri celih 16 let. Dom ima lepo kapelo, večje in manjše spalnice ter sobe za tujece.

Lurd je in ostane največja mednarodna božja pot. Samo meseca junija t. l. je došlo k lurški Mariji 60.000 romarjev, in sicer iz vseh delov sveta. Tudi Indija in ameriške države so bile zastopane.

Lepo palačo v vrednosti dveh milijonov lir sta podarila dva zakonska v mestu Bari (južna Italija, kjer je pokopan sv. Nikolaj) svetemu očetu Piju XI. Omenjena darovalca sta izgubila edino hčerko; ugrabila jo je smrt. Zato sta dediščino njeno prepustila za uporabo poglavarju sv. Cerkve. Papež je ustanovil v palači vzgojni zavod, ki so njega vodstvo prevzeli jezuitje.

Katoliški shod v mestu Stuttgart se je izvršil tako veličastno, da presega — kakor pišejo — vse prejšnje enake prireditve katoliških Nemcev, ki so z letošnjim shodom ne le manifestirali svojo vero, marveč tudi počastili zlatomašnika škofa Kepplerja.

Iz bojov v življenje. Nedavno so imeli meščani v Inomestu priliko prisostvovati novi maši odličnega moža, ki je bil pred vojsko ruski poslanik na Japonskem v Tokio; pozneje v Monakovem, Stockholmu in Rio de Janeiru. Srečni novomašnik, bivši ruski diplomat, se imenuje Andrejev.

Reka je postala samostojna škofija. Kdo bo prvi škof, še ni znano.

Don Bosko. Svetniška razprava o častivrednem služabniku božjem Don Bosku je v toliko napredovala, da se mu bo kmalu priznala stopnja junaških čednosti. — Dovoljena je v Rimu tudi svetniška razprava o prvem učencu Dod Boska — o. Dominiku Savios.

Po domovini.

Spremembe v ljubljanski škofiji. Kaplan Albin Gnidovec iz št. Vida pri Stični se je preselil v Ameriko ter se bo posvetil misijonskemu delu med Slovenci. — V zavodu sv. Stanislava je imenovan Franc Belec za pravega gimn. učitelja z naslovom profesor; dr. Anton Čep on za namestnega učitelja; za prefekta sta imenovana J. Mlakar, kaplan na Bledu, in Matija Tome, kaplan v Mokronogu. — Imenovan je za upravitelja župnije Gozd Matija Selan, prefekt v zavodu sv. Stanislava. — Premješčeni so bili: Janko Komljanec, prefekt v zavodu sv. Stanislava, kot kaplan v Prečino; kaplani: Peter Flajnik iz Kočevja v Trebnje, Ivan Pivek iz Jesenic v Kočevje, Franc Krašna iz Semiča na Jesenice, Lavrencij Koš iz Črnomlja v Semič, Al. Lunder iz Črmošnjic v Črnomelj, Jan. Oražem iz Hinj v Črmošnjice, Viktor Perko iz Zagorja ob Savi v Hinje, Jožef Ambrožič

iz Prečne na Bled; vikar Karl Sparhakl iz Novega mesta v Vodice, Franc Blažič iz Vodic kot vikar v Novo mesto. — Nameščeni so bili: Rudolf Kapš za ekspozita na Zdihovem, dr. Janko Ahčin kot kaplan v Mokronogu in dr. Jakob Žagar kot kaplan v Zagorju ob Savi.

Slovenski katehetje so imeli veliko strokovno zborovanje dne 25. avgusta v Celju. Namen takih sestankov je dvojen: duhovnikovoučitelji se v medsebojnem porazgovoru navzamejo novega ognja, nove vneme za ne-lahko versko-vzgojno delo; hkrati se pa tudi pouče o izpopolnitvi in času primernem napredku v katehetski stroki. Vseh udeležencev je bilo 120, nekaj iz ljubljanske, povečini pa iz lavantinske škofije. Tudi škof dr. A. Karlin se je udeležil lepega zborovanja. Ljubljanski knezoškof dr. Jeglič je pa poslal pismene pozdrave zbranim katehetom.

Duhovske zadeve. Za srednješolske katehete so imenovani naslednji duhovniki lavantinske škofije: Resman Alojzij, stolni kaplan, na mariborski gimnaziji; Osterc Fran, škofijski tajnik, na državnem ženskem učiteljsku; Pavlič Alojzij, kaplan v Vidmu, na realni gimnaziji v Murski Soboti. — V Vidmu pri Krškem je nastavljen kot kaplan Evgen Lorgier; v Rečici ob Paki pa Fr. Toplak, deficitent pri Sv. Lovrencu v Slov. goricah. Župnija Sv. Lovrenca na Pohorju je podeljena g. Fr. Repolustu, župniku v št. Vidu nad Valdekom; župnija Šmarje pri Jelšah pa gosp. Frančišku Lom, župniku pri Sv. Petru na Kronjski gori. — Papeževa komornika sta postala dekan v Laškem dr. Iv. Kruljic in dekan v Škalah J. Rottner.

Nenavadni pojavi na podobi Matere božje v dubrovniški cerkvi oo. frančiškanov (glej zadnjo številko »Bogoljuba« str. 102) so dali povod, da je ondotni škof dr. J. Marčelič spisal posebno okrožnico, v kateri poudarja, da Cerkev ob takih pojavih jako oprezno ravna in ne izreče svoje sodbe, dokler se zadeva znanstveno ne preišče in ugotovi. Dokaz temu so pojavi na podobi Jezusovi v Limpiasu, ki so jih začeli opazovati že l. 1919., a Cerkev še sedaj ni izrekla svoje sodbe. Škof Marčelič je sestavil odbor desetih odličnih mož iz vseh vrst inteligentov, ki bodo skušali dognati, če so opazovani pojavi nadnaravnega reda. Obenem se je oskrbela v zakristiji frančiškanske cerkve posebna knjiga, ki vanjo vsakdo svobodno zabeleži svoja opazovanja.

V cerkvi Marijinega oznanjenja v Celju nameravajo prevzeti službo božjo jezuitje. Iz Zagreba je prišel štajerski rojak p. Fr. Ramšak, da uredi vse potrebno.

Dopisi.

Brezje na Gorenjskem. Dne 30. avgusta t. l. smo imeli na Brezjah pomenljivo slavlje. Ta dan je odkrila Zveza vojakov iz svetovne vojne v brezijanski Marijini cerkvi lepo izdelano ploščo padlim tovarišem. Slovesnosti se je udeležilo okoli 10.000 mož in mladeničev. Zastopane so bile prav vse slovenske pokrajine. Ta vojni praznik ima pa tudi izrazito versko obeležje. Množice naših krščanskih mož in mladeničev niso prišle na Brezje samo obnavljat neveselih spominov iz svetovne vojne, ne le utrjevati starega prijateljstva, ampak so prišle tudi molit, iskat notranjega krepiča v svetih zakramentih. Vsakomur, ki ima kaj prave ljubezni do svojega slovenskega naroda, ki mu je kaj mar prihodnost slovenskega ljudstva, je veselja utripalo srce, ko je videl množice pobožnih mož in mladeničev pri obhajilni mizi, ko je gledal vzorni red v vrstah udeležencev svetovne vojne. Hvala Bogu, moramo reči, v slovenskem secu je verska misel še globoko zasidrana. Slavlje na Brezjah je pokazalo, da pravo domoljubje klije le v vernem srcu. Prav vse je poteklo nekako veličanstveno. Tudi zaključka ni motil noben onih žalostnih pripetljajev, ki se tako rado dogajajo, kadar se snidejo tako velike množice ljudi. Svoje poročilo končamo z željo, naj bi se tudi vprihodnje sestanki Zveze slovenskih vojakov vršili na naših Brezjah, kjer so dani vsi pogoji, da naš moški svet zadosti tudi dušnim potrebam.

Mirna na Dolenjskem. L. 1924. smo ustanovili mladeniško Marijino družbo, ki se dovolj lepo razvija. Zavedni fantje z veseljem pristopajo. Danes nas je skupaj že 35. Vsem pa, ki se ne morejo odločiti, da bi se pridružili, kličemo: Bog nas bo enkrat sodil, ne pa ljudje. O, ti neumni oziri na druge površne, zanikarne, slabe kristjane! Ali naj posnemamo take laži-kristjane, ki so katoličani samo še po imenu, v krstni knjigi? Pomnimo: Svet in grešni ljudje, ki imajo nekateri toliko ozira nanje — bodo izginili, Marija pa ostane! Biti v Marijini družbi, je najlepša odlika. Kdo se tega še ne zavedal!

Matija Snežna. Po dolgotrajnem prizadevanju župnika L. V. smo obhajali sv. misijon, in sicer od 2. do 10. avgusta. Uspeh je bil prav zadovoljiv, končna svečanost ganljiva. Kot lep sad tega misijona bo smatrala zgodovina te župnije ustanovitev Marijine družbe. Pod Marijino zastavo se je zbralo lepo število deklet. Slovesnost prvega sprejema so povečale zastopnice Mar. družb od sv. Antona, Sv. Trojice itd. Bodi jim hvala. Mi pa vztrajno za Marijo!

Radeče pri Zidanem mostu. Lepo slavnost je obhajala naša Marijina družba na praznik Marijinega Vnebovzetja. Minilo je namreč 20 let, odkar si je Marija zgradila v naši župniji svoj vrt in vsadila vanj svojih prvih 28 cvetk, od katerih jih še zdaj 14 zvesto služi Mariji. Na to proslavo so prihitele sestre tudi iz sosednih župnij. Na naše veliko veselje nas je ta dan posetil dekan Rihar in svetnik Kalan. V krasnih besedah nam je g. dekan orisal pomen 20letnice ter nas navduševal za ljubezen do nebeške Mater, obenem pa vabil tudi druge pod Marijino zastavo. Popoldne je bil še sklepni govor, sprejem in pete litanije z zahvalno pesmijo. Cerkev je bila polna in vse je navdušeno prepevalo. Nato je bilo še zunaj cerkve zborovanje, pri katerem je bil podan kratek pregled radeške Marijine družbe: Ustanovljena je bila l. 1905. Takrat je bilo sprejetih 28 članic. Družba je do danes dosegla skupno število 339. Od teh se jih je bilo poročilo 56, v samostan odšlo 9, izstopilo 46, izbranih 68, umrlo 17, druge so odšle po službah. Sedaj je v družbi 82 deklet. Ker je to število za našo župnijo premajhno, hočemo z vsemi močmi delati na to, da se družba ob dvajsetletnici ne samo duhovno prenovi, ampak da tudi pomnoži število članic. Ob sklepu zborovanja je zunanje veselje povečal bogat ribolov. — Najlepša hvala bodi izrečena g. župniku, ki se trudi z nami ter družbo vodi in je tudi največ pripomogel za to slavnost. Pa tudi vsem drugim, ki so se slavnosti udeležili ali na kakršenkoli način kaj pomagali, se tem potom pristrčno zahvaljujemo.

Jelšane v Istri. Vendar enkrat tudi iz naše župnije nekaj veselega. Pred vojno smo imeli pri nas veliko Marijino družbo za dekleta. Toda vojna in povojna slana jo je pa popolnoma zamorila. Dolgo je ni bilo mogoče zbuditi v življenje. Končno se nam je vendarle posrečilo, da smo jo poživili, in sicer s pomočjo svetega misijona, ki so ga z veliko vne-
mo vodili meseca marca letos čč. gg. misijonarji-lazaristi iz Ljubljane. Ljudstvo se ga je udeleževalo z veliko gorečnostjo tako, da je bila cerkev vedno polna; zadnje štiri dni pa kar natlačena. Bilo je tačas 6000 sv. obhajil. In sad sv. misijona je bil: Ustanovitev »Apostolstva mož!« Slo je. Priglasilo se je že čez 100 mož in fantov. Drugi sad: Obnovimo »Marijino družbo« za dekleta in žene!

In nedelja — 16. avgusta — je bila za našo faro res častna nedelja. Dopoldne smo namreč imeli slovesnost posvetitve dveh novih farnih zvonov, a popoldne slovesen sprejem v Marijino družbo. Obe slovesnosti je izvršil naš novi višji pastir, prečastiti gospod škof-

upravitelj in opat Msg. Izidor Sain iz Reke — ob spremstvu 8 duhovnikov. Krasen je bil pogled na 142 belo oblečenih deklet in 90 žen, ki so s ponosom korakale za družbeno zastavo v slovesnem sprevedu v cerkev k slovesnemu sprejemu. Ganljiva slovesnost nam bo ostala v trajnem spominu. Sedaj bomo skušali organizirati v družbi razne odseke, posebno še odsek proti nespodobni modi. — Sprejem v Marijin vrtec bo na jesen. Tudi češčenje presv. Srca Jezusovega se je precej lepo razširilo. Prve petke v mesecu imamo do 180 sv. obhajil! Bodi še omenjeno, da bomo zdaj začeli še s posvetitvijo družin presv. Srcu. Ljubi Bog nam daj vsem na priprošnje Brezmadežne potrebno stanovitnost!

Rojan pri Trstu. Podajamo kratko poročilo o delovanju tukajšnje dekleške in ženske Mar. družbe v letu 1924. Z odsotnimi vred šteje dekleška kongregacija 65 družbenic, ženska pa 68. Tekom leta je bila za stalno izključena iz dekleške družbe ena članica. Mesečni shodi so se vršili redno, navadno za vsako družbo posebej, po potrebi tudi skupno. — Evharistični odsek je preskrbel prvoobhajancem slovenske šole 100 izvodov »Šolskega molitvenika«. Župni cerkvi je podaril obhajilni prt. Dohodkov je bilo 780.10 lir, izdatkov 723.15 lir. — Dobrodelni odsek je obdaroval čez leto in dan 25 oseb. Prejemkov je imel 1394.95, izdatkov pa 1222.30 lir. — Misijonski odsek je oddal misijonski centrali 26.910 znamk, 9¼ kilograma štanjola, 313 razglednic, 8 oblek, 6 čepic, 2 srajčki in 1 predpasnik za zamorčke. Po naročilu centrale so članice sešile 6 amiktov za misijonarje. V denarju je odsek oddal 1077 lir. — Pevski zbor oskrbuje slovensko petje v rojanski župni cerkvi. Dohodki pevskega zbora so znašali 849.20, izdatki pa 768.90. — Knjižnica je tekom leta nabavila 12 novih knjig, tako da šteje koncem leta 130 leposlovnih in 34 poučnih knjig. — Glavna družbena blagajna je imela prejemkov 3453.81, izdatkov pa 2897.40 let. — To so tedaj suhe številke. Pristavimo še, da ima večje število družbenic »Bogoljub« naročen, pa vendar še premalo. Tudi to lahko povemo, da živimo v Trstu in to ni malenkost. Če bi se ne bali urednikovega svinčnika, bi kaj več pomodrovali, tako pa — prst na usta. (Brez skrbi se še oglasite! Op. ur.) Za sklep se pa priporočamo sestrām po vesoljni slovenski zemlji v molitev, ki smo je zelo, zelo potrebni.

Poljane nad Škofjo Loko. Srebrni jubilej je 15. avgusta t. l. obhajala tukajšnja dekleška Marijina družba. Cerkev je bila ta dan vsa

v cvetju in zelenju. Zjutraj so se družbenke združile s svojim Gospodom pri obhajilni mizi. Med sv. mašo je pevski zbor z izbranimi Marijinimi popevčicami proslavil ta veliki praznik. Pri deseti maši je bil govor »o naši Materi«. Nato je sledila peta sv. maša, darovana za vse bivše in sedanje članice. K popoldanski proslavi so prihiteli članice s svojimi voditelji s Trate, iz Stare Ošelice in Javorja. Po slovesnem sprevedu v cerkev med pritrkavanjem novih poljanskih zvonov smo zapeli: »Hvala bod' Gospod Bogu«. Starooselški gospod, bivši voditelj kongregacije poljanske, J. Gogala, je v prelepem govoru razložil pomen Marijinih družb, osvetlil vzroke nasprotovanja in nam dal pobudo za lepo bodočnost. Sledile so pete litanije, več Marijinih pesmi. Cerkev je zažarela v številnih električnih lučicah. Bilo je nebeško lepo! Po posvetitvi smo imeli zborovanje pred cerkvijo, kjer je domači g. župnik Matevž Tavčar otvoril zborovanje. Sledilo je več deklamacij. Posebno je ugažala pesem »Ob srebrnem jubileju naši Materi«, zložila članica gđ. Ivanka Mrak. Domači voditelj kaplan Pirkovič je končno govoril o »naši Materi« in podal pregled ter zgodovino družbe. Skupno petje je zaključilo lepo in presrečno slavnost, ki naj družbo okrepi in utrdi ter pripomore do novih uspehov.

Stopiče pri Novem mestu. Na praznik Marijinega Vnebovzjetja sta obhajali pri nas fantovska in dekleška Marijina družba dvajsetletnico obstoja. Zjutraj je bilo skupno sv. obhajilo, popoldne ob dveh slovesen spreved v cerkev. Prvi so šli fantje s svojo zastavo, nato duhovščina, potem pa dekleta s svojim banderom. Svoj oddelek v sprevedu so imeli tudi možje — bivši družbeniki in žene — bivše družbenice. Prav veličasten spreved! Saj šteje fantovska Marijina družba 142 udov in dekleška čez 300. Veselo so potrkalvi zvonovi. Pred cerkvenimi vrati je stal slavalok z napisom: »Tvoji smo in tvoji hočemo biti.« Cerkev je bila vsa prepletena z venci, Marijin oltar pa ukusno okrašen s cveticami. Slavnostni govor je imel g. p. Krizostom Sekovanič. Po govoru je bilo nanovo sprejetih 22 fantov. Lep dar nebeški Materi za dvajsetletnico! Nato smo zapeli litanije Matere božje in zahvalno pesem. — Kdor se je udeležil te lepe slovesnosti, je odšel vesel in zadovoljen domov. V očesu marsikaterega Marijinega otroka se je lesketala solza radosti ob spominu na vse lepe dni, ki jih je preživel v družbi. — Na obe Marijini družbi pa naj rosi blagoslov nebeške Matere še mnogo, mnogo let!

Versko-prosvetne iskre.

Uspeh francoske šolske politike. Na Francoskem je okrog 120.000 učiteljev in učiteljic. Od teh je že doslej bilo 15.000 v komunističnih društvih; drugi (okrog 80.000) so bili člani narodne učiteljske zveze. Dne 6. avgusta t. l. je pa ta zveza sklenila, da se pridruži celokupno splošni delavski zvezi — t. j. socialistično-komunistični strokovni organizaciji. Tako je danes pet šestink vsega francoskega učiteljstva prešlo med komuniste. To je torej uspeh francoske šolske politike, ki je šla za tem, da onemogoči verske šole in da prevzame monopol šolske odgoje. Francoska šola zdaj ni več ne državna, ne brezbarvna, marveč kotišče ateistov, revolucionarjev. Pa se francoski državniki še sedaj niso spametovali. Drugod jih pa skušajo posnemati ter izpodmikati tla pravi krščanski odgoji.

Proti pornografiji. (Pornografija so knjige in spisi umazane, grde, nemarne vsebine.) V Nemčiji je vlada izdelala zakonski načrt za preganjanje vsega nenravnega tiska. Po tem zakonu bi se sestavil seznam vseh pohujšljivih knjig, tiskovin in slik, ki so prepovedane. Ta seznam bi se sproti izpopolnjeval. Prodaja takih stvari, ki pridejo v zapisnik, je prepovedana pod kaznijo enoletnega zapor in velike denarne globe. — Tudi naš novi tiskovni zakon ima v čl. 49. določbo, po kateri se strogo zabranjuje vsaka pornografija, vsi nenravni inserati in knjižure. Krivce čaka enoletni zapor in denarna kazen do 10.000 Din. ... To je hvalevredna določba. Čakamo, da se bo tudi izvrševala. Samo vprašanje je, kaj bodo smatrali tisti, ki bodo sodili, za pornografično krivdo. Tu je treba tankočutnosti, čuta za pravstvenost.

Pačenje resnice. Nedavno je umrla v Madridu bogata vdova Pallares. Imetje je zapustila svojim bratom in nečakom. Veliko svoto je pa določila za ustanovitev sirotišča, kjer se bo vzgajalo 200 siromašnih otrok. Vsak gojenec dobi ob izstopu še primerno denarno podporo, da more začeti samostojno življenje. ... To je resnica. Framasonski in protikatoliški listi so pa to resnico prevrgli in vsekrižem pisali, da je omenjena vdova zapustila ogromno premoženje, t. j. 45 milijonov peset (350 milijonov dinarjev) španskim jezuitom, svojemu nečaku pa samo letno vzdrževalnino 5000 peset. Tako prevračajo jezuitom protivni listi resnico, samo da bi jim kratili čast in veljavo.

Nočno češčenje, ki ima pri nas v Ljubljani borne, dasi že dolgoletne začetke, je posebno lepo razvito in urejeno na Španskem. Člani navlašč v to ustanovljenega društva —

izključno moški — se zavežejo za eno nočno stražo v mesecu pred Najsvetejšim. V Madridu je 32 skupin, ki imajo od 15 do 30 članov. Vsaka skupina koraka z lastno zastavo v zanj določeni noči v cerkev, kjer duhovnik izpostavi Najsvetejše. Najprej pojejo. Potem pa gredo razen tistih, ki so za dotično uro določeni, da molijo pred Najsvetejšim, v za to pripravljeno dvorano, kjer zamorejo počivati, dokler ne pride vrsta nanje. Pol ure je petje, pol ure molitev in premišljevanje. Cerkvena vrata so zaprta. Odpro jih le, če pričakujejo nočnih častivcev, ki so vsled zaposlenosti bili poprej zadržani, n. pr. sprevodniki cestne železnice, ki šele ob dveh ponoči zapuste svojo službo. Po pol petih je skupna posvetilna molitev za vse, nato sv. maša in sv. obhajilo. Malo pred šesto gredo vsi domov. Poleg te mesečne nočne straže imajo štirikrat na leto vsi še skupno nočno češčenje. Kakor moški ponoči, podobno ima razdeljene ure češčenja ženstvo podnevi. V Madridu je vseh nočnih častilcev 4000.

Misijon (duhovne vaje) za gledališke igralce. — Tudi za te in še za mnogo vrst umetnikov bi bile potrebne, krvavo potrebne — duhovne vaje. Če bi mogli povsod privabiti gledališko osobje vsaj na tridnevno premišljevanje večnih resnic in na dobro spoved, bi se kmalu gledališča pretvorila v hramove prave prosvete in kulturnega napredka. Vsekako pa bi izginilo pohujšanje, ki provzroča toliko zla osobito po mestih. Misel duhovnih vaj za gledališko osobje nikakor ni drzna; to dokazuje dejstvo, da so se v New Yorku, v cerkvi sv. Malahija, gledališki igralci res odzvali povabilu P. Avgušтина iz reda pasijonistov in prihajali k njegovim misijonskim govorom. Pripomnimo pa, da je bil P. Avgustin svojčas sam gledališki igralec, znan pod imenom Rihard Stoneleigh.

Zanimiva okrožnica. Na Holandskem je železniško ravnateljstvo razposlalo na vse urade okrožnico take-le vsebine: »Sledeč modi, ki od zadnjih treh let čedalje drznejše zasleduje nemoralni cilj, da bi ženska obleka pustila nepokrito več kot glavo, vrat in roke, opravljajo danes nekatere uradnice svoj posel v taki obleki, ki v prostorih, kjer so zaposleni moški in ženske, ne pospešuje dobrega uspeha pri delu. Tega ne moremo več trpeti. Žensko pisarniško osobje bodi ob službenih urah kar moč preprosto opravljeno. S tem se torej naroča, da morajo vse uslužbene osebe nositi v uradu preprosto, neprozorno, ob vratu zapeto in do komolca segajočo obleko.«

Prav na Holandskem so lani odlični mladeniči in dijaki razširjali po časopisih s podpisimi opremljenimi oklic na ženstvo, na gospe in gospodične, ki so v njem prosili, naj se zavedajo svoje ženske časti in naj čuvajo svoje dostojanstvo vsaj iz krščanskega usmiljenja z dušami mož in mladeničev, če jih nobena druga stvar ne odvrne od zablod nedostojne mode.

Pri nas — vsaj tak vtis imamo — se pa lepo mirno širi ta grda moda, ki je izrodek pekla, ne da bi se občinstvo razburjalo. Vsaj vsi naši listi naj bi nastopili in po zasluženju oziroma to javno nesramnost. Za šole naj pa da točne predpise šolska oblast, pa skrbi naj tudi, da se bodo ukazi izvrševali.

Številke svetijo v grozno tmino. Policija na Češkem je objavila žalostno statistiko, ki pove, da je bilo lani 101 mladenk odpelanih v tujino: 12 v starosti od 12. do 15. leta; 57 v starosti od 15. do 20. leta; 18 je bilo starih 21 do 25 let; 14 pa od 26 do 33 let. Samo o 22 se je moglo dognati njih bivališče; druge so izginile brez sledu. — Kako so se svoj čas narodili po Evropi zgražali nad kupčijo z ljudmi, nad suženjstvom, ki je cvetelo v Afriki! In po pravici. Zdaj imamo to kupčijo sredi v olikanih, kulturnih državah. Bog nas varuj take kulture! Fej sramote! Kako prav je bilo, da je »Bogoljub«, da so tudi drugi naši časopisi svarili zlasti mladenke, ki si gredo iskat služb v večja mesta. Koliko je nesrečnih! Koliko jih izgine po zvijači in prevari brezvestnih špekulantov in židovskih trgovcev v brloge, iz katerih dostikrat ni rešitve. Kolikokrat se zgodi, da se vozijo taki satani v človeški podobi v avtu po samotnih krajih ter ugrabijo, če prilika, nesrečno žrtev, da jo hipno odpeljejo na kupčijo. Danes sede taki trgovci s človeškim mesom tudi v avtih!

Na velikih kolodvorih prodajajo v posebnih stojnicah ne le časnike vseh vrst, marveč tudi knjige, osobito take, ki ne zaslužijo drugega imena, nego »šund« — mi bi rekli »šara« pa zelo umazana. Osrednje ravnateljstvo železnice v Švici je sklenilo, da prepove prodajo sumljivih in znanih umazanij in neprimernih knjig po kolodvorih in postajah švicarskih zveznih železnic. Ali bi se kaj takega ne moglo ukreniti tudi pri nas? Kaj pomaga vsa skrb za vzgojo, za нравno kulturo, če se pa trpe javne pohujševalnice in zastrupljevalnice!

Prosvetni šef o vzgoji mladine — na Badenskem. Dr. Schöfer, vodja centra v badenskem deželni zboru, je govoril te dni o nevarnih pojavih v življenju sedanje mladine. Grajal je preveliko hlepenje po zabavah in slavnostih. Odločno je zavračal, če se tu in tam že mladina sprejema v razna društvo.

»Najboljša organizacija za učence in učenke je domača hiša in šola.« Obsojal je dalje na gon nekaterih, ki hočejo spolnim zablodom na razne načine pot pripravljati. Kultura telesa, ki ga premalo pokrivajo, je nevarna igra. Zastopniki takozvane kulture nagote, ki se — kakor pravijo — bojujejo proti pohotnosti in razuzdanosti, ne bodo imeli srečnih uspehov, ker se poslužujejo nevarnih sredstev in hodijo po napačni poti. Zaveso sramežljivosti je treba zavarovati in v spoštovanju imeti... Spoštovanje pred nedolžnostjo mladine je нравni temelj ljudstva in potrebno, da se ljudstvo dviga. Naj imajo narodi še toliko topov in zračnega brodogoja, naj se še tako ponašajo z zunanjo močjo in bogastvom, če so нравni temelji izpodkopani — je narod zapisan smrti. Previdnost in prestiž je boljši nego norišnice, jetnišnice, kaznilnice in bolnišnice. Po teh smernicah bi se morali vsi ravnati. Gre za temelje države!»

Tu se uči... Pariški potnik je 19. avgusta zapisal v »Slovenca« med drugim tudi tole pohvalno priznanje o Francozih: »Ljudstvo se v cerkvi nadyse dostojno obnaša; pa prav vsi, tudi taki, ki drugače nikoli v cerkev ne pridejo... Toliko resnobo in tako lepo obnašanje vidiš samo še pri Nemcih. Tudi drugače je Francoz miren, resen, dostojanstven. Na ulici, na železnici, v čakalnici vidiš povsod le mirne ljudi. Malokje kak prizor sirovosti ali pijančevanja. Tu se uči, brate moj...! Ali bi mogel tako pohvalo zapisati tujec o nas Slovincih? Je mnogo lepega med vami, toda o obnašanju nekaterih ljudi na vlakih, v pivnicah ni, da bi govoril.

Dobre knjige.

»Vrtec« in »Angelček«. Zdaj pa enkrat krepka beseda na naslov staršev in odgojiteljev. Z novim šolskim letom sta došla ta dva lepa mladinska lista v novi opremi, v novi, izpopolnjeni obliki. Tu pa ne damo nič na izgovor: »Manjka drobiža.« Za vzgojo mladine moramo vse žrtvovati. Danes je tako, da moramo vse moči napeti, če hočemo, da nam mladeži ne odtrgajo od cerkve, od Boga. Saj vidimo, kako se vse pogreza v razuzdanost; šolski otroci so v nevarnosti, da zagazijo v isti vrtinec. Rešujmo, kolikor se da. Poleg domačega pouka, poleg verskih in nadnaravnih pomočkov porabimo vsa druga dobra sredstva, ki so nam na razpolago, da rešimo mladino. Med take dobre pomočke štejemo osebito mladinske liste. Mnogo jih je; a vseh ne moremo priporočiti, zlasti takih ne, ki se za versko vzgojo nič ne brigajo. Kjer pa te ni, ni trdne podlage za нравno in lepo življenje. Zato pa — kot dobri prijatelji poštenih staršev in njih nedolžnih otrok — moremo priporočiti edino le vzorno urejevana lista »Vrtec« in »Angelček«. Prvi je za nekoliko večje učence; drugi pa za otroke. Najbolje, če morete naročiti obadva; saj imajo tudi starejše osebe veselje s prebiranjem

mladinskih spisov. Čitanje je danes neko splošno sredstvo, ki pomaga do omike; toda berivo mora biti zdravo, zanesljivo dobro. Tega je pa bolj malo. Dolžnost staršev je, paziti, da otroci ne bodo dobili v roke strupenih listov, ali versko-mlačnih in mrtvih mladinskih časopisov; marveč preskrbeti jim morajo res plemenito in blažilno čtivo, ki bo podpiralo versko-nravno vzgojo in življenje. Žrtvuimo torej 22 Din za oba izvrstna mladinska lista »Vrtec« in »Angelček«. — (»Angelček« posebej 8 Din, »Vrtec« 14 Din).

Pota Marijina. Kratka šola lepega življenja za družbenice. Spisal dr. Miroslav Brumat. Založilo osrednje vodstvo Marijinih družb za gorisko nadškofijo. 1925. — Novosti na književnem trgu slovenskem v novi dobi niso ravno številne. Redke so osobito knjige, ki bi jih mogli z odkritim priznanjem vsakemu priporočiti. Zato tembolj pozdravljamo lepo in vsebinsko dragoceno knjigo »Pota Marijina«. Pisatelj nam je že znan po tehtni knjigi »Kam?« Če smo ga tam pozdravili kot modrega svetovalca in voditelja odrasle moške mladine, ga tu občudujemo kot izkušenega vzgojitelja dekliskega sveta, zbranega v kongregacijah. Zdrava, tečna vsebina je označena v podnaslovu: »Kratka šola lepega življenja za družbenice.« Seveda s tem ni rečeno, da knjige ne bi s pridom čitale in rabile druge mladenke, ki niso v Marijini družbi. Vsebinska je razdeljena na 12 poglavij. V teh odlomkih je pisatelj označil in orisal vse odnose, ki v njih žive naše slovenske mladenke; podal je modra navodila in svarila za vse okoliščine doraščajočega in doroslega dekleta. Besede so dobro pretehtane; pisatelj ne pretirava ne navzgor ne navzdol, marveč se ravna po zlatem pravilu: »V sredi, v zlati skledi.« Knjiga bo prišla na hvalo voditeljem kongregacij, še bolj pa mladenkam, ki naj jo rabijo kot duhovno berivo — enkrat nekaj, enkrat nekaj, potem pa zopet od začetka. — Sezite pridno po novem biseru v Marijanskem slovtvu.

Otok srečnih — se imenuje mala brošurica (20 str.), ki opisuje samostan in redovno življenje srečnih kartuzijancev v Pleterjah na Dolenjskem. Komur še ni znana uredba strogih menihov v naši Kartuziji, naj prečita ta zanimivi opis, pa se bo prepričal, da so si izbrali patri in fratri tega reda — najboljši del. Že visoka starost, ki jo dosežejo, priča, kako prav bi bilo tudi za nas, če bi se kar možno povrnili k preprostemu, rednemu življenju.

Uredništvo je prejelo tudi naslednje novosti:

Francè Prešeren poet in umetnik. Kot komentar k izdaji iz leta 1847 — priredil dr. Avgust Žigon. Založila in izdala Družba sv. Mohorja 1925. Knjiga bo zanimala zlasti one, ki imajo posebno spoštovanje do našega največjega pesnika.

Knez Serebrjani. Roman iz časov Ivana Groznega. Ruski spisal Aleksej K. Tolstoj, prevedel A. Benkovič. Cena za ude Družbe sv. Mohorja je znatno nižja. Ta obsejni zgodovinski roman je izšel kot 5. zvezek Mohorjeve knjižnice. Na Ruskem je bil svoj čas uveden v vse šole in ljudske knjižnice, je tako zanimiv, da ga ne moreš odložiti, ko si ga prišel brati. V knjigi se slutí, kar je prišlo med vojno: krvava revolucija.

Darovi.

Ali ste, ali ne? Menda ste čitali od spredaj v pričujoči številki pomenljiv sestavek »Naše dijaštvo«. Spisal ga je odlični kongreganist, ki se prišteva še med visokošolce, dasi je že dosegel

doktorsko čast. Dali smo prostora tem gorkim besedam, ki so govorjene v imenu naših katoliških slovenskih visokošolcev, v znamenje spoštovanja do teh vrlih fantov, ki jih je človek res lahko vesel. In ni jih malo — hvala Bogu! Toda nekaj je, kar pa ni tako veselo, pa je z usodo naših vseučiliških študentov neločljivo združeno: S težavo se prebijejo naprej. Nekateri naravnost stradajo, povečini pa žive v zelo bornih odnošajih.

»Bogoljub« ne mora nadlegovati ali pritiskati na dobra srca čitateljev, ker so potem zopet prizadeti le oni, ki so vselej in povsod zraven, kjer je treba kaj dobrega storiti. Vemo, da bo to njim samim prav hodilo, vendar pa silni ne maramo biti. Za naše katoliško dijaštvo visokih šol ne prosimo, marveč priporočamo samo način pomoči, ki prav za prav ne pomeni bremena. »Dijaško podporno društvo« v Ljubljani je dobilo dovoljenje, da priredi efektivno loterijo. Dobitki so jako mikavni. Celó avtomobil, pa voziček s konjem, pa sobna oprava, slamoreznica, kolo in druge take privlačne reči so določene za tiste »srečkarje«, ki bodo zadeli. Vrednost vseh dobitkov znaša 117.250 dinarjev. Če kupiš srečko za 10 Din, živiš v vselem pričakovanju, da morda kaj zadeneš. Že samo upanje je toliko vredno.

Dругih takih loterij nismo razglašali in priporočali; ko gre za naše slovenske katoliške dijake — pa ne smemo molčati. Kupi vsaj eno srečko! S tem pomagaš, da pridejo naši katoliški visokošolci v zimskih mesecih do gorkega kosila, sebi pa preskrbiš upanje srečnega dobitka. Srečke so povsod na razpolago.

Bosanski odbor v Ljubljani je prejel sledeče darove:

- a) Za siromašne cerkve: Peter Resnik 50 Din; gdč. Pavla Schubert 4 metre finega platna za korporalijske.
- b) Za novomašnike: Delavke v ljubljanski tobačni tovarni 260 Din; Neimenovana 20 Din.
- c) Za cerkev sv. Antona v Podhumu: Ocvirk 100 Din, Kovateč Jernej 10 Din, Simčič Ivanka 20 Din, dve osebi po 20 Din, Fink Ana 10 Din, Jaklič J. 2 Din, Tušek-Gabrijela 3.50 Din, Gostiša Ana 15 Din, Zevnik Helena 20 Din, Simončič Marija 20 Din, Koželnik Terezija 20 Din.

Društvo »Dobrodelnost« se prisrčno zahvaljuje za poslanih 300 Din iz Smlednika.

Za afrikanse misijone: M. P. V. 25 Din.

GOVORILNICA.

Rudolf: Le verjemite, nevera ne tiči v glavi, marveč v srcu. Povejte svojemu prijatelju, da mu bo dobra spoved pregnala vse muhe, vse dvome in vse težave. Ko je prišel k župniku (sedaj svetemu) Vianeyu tudi neki častnik, da bi se prerekal z njim o verskih vprašanjih, mu je rekel preprosti župnik: »Nič se ne bova razgovarjala o teh stvareh. Kar tukaj le pokleknite na klečalniki, pa bova opravila lepo sveto spoved. Jaz vem, kje tiči vzrok vaših dvomov.« Mož se je branil in branil, končno pa ni izdal noben izgovor. Nehote se je spustil na kolena in — čez nekaj časa je prišlo iz njegovih ustnic priznanje: »Zdaj pa vse verjem!« Presrečni častnik ni mogel najti dovolj besedi, da bi bil mogel izraziti neizmerno srečo, ki je je občutil po dobro opravljeni spovedi. — **F. B., Hrvatska:** Svetoletni odpustki pri nas še niso razglašeni. To se bo zgodilo šele o božiču. Takrat bo prilika, da se vernikom pojasnijo pogoji, pod katerimi se bo vsakdo mogel udeležiti odpustkov.

Tiste osebe, ki pa že zdaj tudi pri nas lahko dobe svetoletne odpustke, pa najdejo navodilo v št. 2. letošnjega »Bogoljuba«, str. 30. — Kar se tiče modernega, po paragrafihi nekažnovanega uničevanja človeškega zaroda in vseh tozadevnih novodobnih protinaravnih pregreh, ne moremo drugega reči kakor to-le: Kjer ni več strahu božjega, kjer ni brige za cerkev in versko življenje — je zastoj vsaka beseda. Tu se vidi, kako potrebno je, da se naseli v vse družine pravi krščanski duh. Posvetimo vse družine presvetemu Srcu Jezusovemu — v tem je rešitev! (Prečitajte opazko v »Govornici« zadnjega »Bogoljuba« pod šifro Z. Z. v š.)

Odpustki

za mesec oktober 1925.

I. Odpustki za ves mesec oktober.

a) Kdor izmoli tretji del rožnega venca (pet odstavkov) v cerkvi ali doma, dobi vselej odpustek 7 let in 7 kvadragen. b) P. o. na rožnovensko nedeljo ali v osmini pod navadnimi pogoji prejmejo oni, ki na praznik in vsak dan v osmini izmolijo vsaj tretji del rožnega venca, če obenem obiščejo cerkev. c) P. o. zadobe katerikoli dan oni, ki po omenjeni osmini tekom oktobra vsaj deset dni odmolijo tretji del rožnega venca.

II. Odpustki ob določenih dneh meseca oktobra.

1. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni.

2. Petek, prvi v mesecu. Sv. Angeli varihl. Kjer se ta praznik danes obhaja, p. o.: a) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje; b) udom br. sv. Družine. — Dalje p. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

3. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

4. Nedelja, prva v mesecu, rožnovenska. Sv. Frančišek Ser. Od včeraj opoldne pa do danes opolnoči dobé v cerkvah, v katerih je ustanovljena rožnovenska br., vsi verniki p. o. pod navadnimi pogoji, in sicer tolikrat, kolikorkrat obiščejo cerkev ali kapelo in tam molijo po namenu svetega očeta. Odpustki se lahko darujejo tudi dušam v vicah. Vrh tega udom r. br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim

sv. R. Telesom. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. Dalje p. o. vsem vernikom v vsaki cerkvi, tretjerednikom pa v. o.

6. Torek. Sv. Marija Frančiška. P. o. istim kakor 10. dan.

7. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

10. Sobota. Sv. Danijel in tov. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

11. Nedelja. Osmina sv. Frančiška. P. o. istim kakor včeraj.

12. Ponedeljek. Materinstvo preč. Device Marije. Sv. Serafin. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) istim kakor 10. dan.

15. Četrtek. Sv. Terezija. P. o.: a) danes ali v osmini vsem vernikom v karmelitskih cerkvah, udom škapulirske br. tudi v farnih cerkvah, če ne morejo obiskati redovne cerkve; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom br. sv. R. Telesa kakor 1. dan; d) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

19. Ponedeljek. Sv. Peter Alkantarski. P. o. istim kakor 10. dan.

21. Sreda. Sv. Uršula in tovarišice. P. o. udom br. sv. Uršule danes ali v osmini v bratovski cerkvi.

25. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

26. Ponedeljek. El. Bonaventura. P. o. istim kakor 10. dan.

28. Sreda. Sv. Simon in Juda. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 15. dan.

PROŠNJE.

V molitev se priporočajo: Družbenica M. Ž. Mariji Pomočnici, presv. Srcu Jezusovemu in Sv. Duhu za dušni mir, za dobro izpraševanje vesti in za stanovitnost v čednosti. — Neko dekle Materi božji in sv. Jožefu, da bi se iznebila grešne navade in se privadila pogostnemu sv. obhajilu. — Dekle z Goriškega svetogorski Materi božji, Sv. Duhu, sv. Angeli Merici za milost dobre molitve, odvrnjenje skušnjav, za pravi razum in za dobro spoved. — Marijina družbenka (Trebnje) se priporoča v molitev, da bi spoznala pravi poklic, da bi zadobila notranji mir, da bi ohranila pošteno in čisto srce; hkrati priporoča tudi svojega očeta (izpreobrnjenje), bolno mater. — Družina F. R. za pomoč v stiski in veliki nadlogi, za srečo pri važnem podjetju ter za zdravje v družini. — Neka žena svojega moža, da bi se odvadil kletvine, in svoje otroke, da bi jih Bog varoval vsakega smrtnega, zlasti nečistega greha.